

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/1/2025
Identifikačné číslo spisu: 9522100309
Dátum vydania rozhodnutia: 07.10.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9522100309.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obžalovaného JUDr. Š. Ž. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na verejnom zasadnutí konanom 7. októbra 2025 v Bratislave o odvolaní prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného JUDr. Š. Ž. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 7. októbra 2024, sp. zn. 2T/14/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného JUDr. Š. Ž. zamietá.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej tiež „prvostupňového súdu“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 7. októbra 2024, sp. zn. 2T/14/2022, uznal obžalovaného JUDr. Š. Ž. za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v období od roku 2016 až do letných mesiacov roku 2020, na rôznych miestach Slovenskej republiky, predovšetkým v Bratislavskom kraji, najmä v priestoroch podniku „V. M. Z., K. & M. P.“, na Z. N. č. XX v L., ale aj v priestoroch penziónu F. v R. D., odovzdával osobe Ing. L. R. nar. XX. C. XXXX v Z., trvale bytom J.. S.. P. č. XXX/X, Z., (ktorého trestné stíhanie bolo podmienene zastavené podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/3 Gb 6/22/1000-15 z 24. novembra 2022), ktorý v tom čase zastával pozíciu riaditeľa Národnej jednotky finančnej polície, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia PZ (ďalej len „NAKA“), plnenia vo forme finančnej hotovosti v rôznej výške, ktoré si tento ponechal, ale aj odovzdával ďalším sebe podriadeným príslušníkom NAKA, predovšetkým za to, že JUDr. Š. Ž. nebude trestne stíhaný v trestnej veci vedenej na NAKA, odbor Bratislava, pod ČVS:PPZ-40/NKA-BA4-2019 (predtým ČVS:PPZ-891/NKA-FP-BA-2013), označenej ako kauza „Y.“ (ďalej len „prípado Y.“), hoci bol v tomto konaní dôvodne podozrivý, ďalej aby mal zabezpečené aktuálne informácie o trestných konaniach, ktoré sa týkali jeho osoby, resp. jemu blízkych osôb a obchodných spoločností, ktoré boli a mohli byť podozrivé z páchania ekonomickej (najmä daňovej) trestnej činnosti, prípadne aby zabezpečil

aj ďalšie neoprávnené výhody a úľavy v trestnom konaní a priaznivé riešenie trestnoprávných problémov obvineného a s ním spriaznených subjektov na úrovni Národnej jednotky finančnej polície NAKA, a takto konal najmä v nasledujúcich prípadoch:

- v priebehu rokov 2016 až 2020 v presne nezistených časoch minimálne päť krát najmä v období Vianoc, na vyššie uvedených miestach, odovzdal finančnú hotovosť L. R. vo výške najmenej 3.000 eur, a to najmä v obálke, ktorá mala byť určená pre príslušníkov NAKA, ktorí mali dosah na prípad Y.U., pričom takýmto spôsobom mu odovzdal celkovo sumu minimálne vo výške 15.000 eur,

- v presne nezistenom čase koncom roka 2018 na dvoch samostatných stretnutiach opakovane odovzdal L. R. finančnú hotovosť vo výške 10.000 eur, teda celkovo sumu 20.000 eur, a to za to, že sa angažoval a poskytoval neoprávneným osobám (vrátane obvineného) informácie ohľadom daňových trestných vecí spol. V., spol. s r.o., so sídlom L. XXX/XX, XXX XX L., IČO: XX XXX XXX, vo vzťahu ku ktorej boli iniciované viaceré trestné konania, ale aj operatívne preverovania, pričom išlo o vec riešenú aj vtedajšou Národnou jednotkou finančnej polície a dôvodom poskytnutia tejto finančnej hotovosti L. R. ako je riaditeľovi bolo aj pokiaľ možno priaznivé vyriešenie podozrení okolo uvedenej spoločnosti,

- v presne nezistenom čase v rokoch 2017 až 2018 odovzdal L. R. na viacerých stretnutiach v priestoroch podniku „V. M. Z., K. & M. P.“ na Z. N. č. XX v L., finančnú hotovosť vo výškach 13.000 eur, 17.000 eur a 20.000 eur, celkovo minimálne sumu vo výške 50.000 eur, za to, aby dozeral a bol nápomocný ohľadom nelegálnych podnikateľských aktivít obvineného, najmä ak by sa nimi začala zaoberať NAKA,

čím motivovaný snahou zlepšiť svoje postavenie a postavenie jemu blízkych osôb vo veciach, v ktorých konali príslušníci Národnej jednotky finančnej polície NAKA Prezídia PZ celkovo odovzdal jej riaditeľovi L. R. v hotovosti sumu najmenej 85.000 eur.

Za to mu Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 100.000 eur. Zároveň podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona Špecializovaný trestný súd pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 1 rok.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení (č. l. 1594), podal odvolanie obžalovaný JUDr. Š. Ž. proti všetkým výrokom, aj proti konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému 8. októbra 2025 (č. l. 1596) podal prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) odvolanie v neprospech obžalovaného. V písomnom odôvodnení podaného opravného prostriedku doručenom Špecializovanému trestnému súdu 20. januára 2025 (č. l. 1656 - 1659) prokurátor uviedol, že napadnutým rozsudkom bol síce uložený obžalovanému peňažný trest, vzhľadom na zníženie trestnej sadzby po novele Trestného zákona, ako aj zohľadnenie toho, že doteraz obžalovaný nebol súdne trestaný, mal jednu poľahčujúcu okolnosť a žiadnu priťažujúcu okolnosť, avšak uložený trest je nižší (100.000 eur) ako navrhoval prokurátor (150.000 eur). Výška uloženého trestu však podľa prokurátora nezodpovedá nebezpečnosti konania v tomto konkrétnom prípade, kedy výška poskytnutých úplatkov bola ustálená na minimálnu sumu 85.000 eur, ktoré obžalovaný poskytoval v priebehu 4 rokov za účelom „odkladať“ vznesenie obvinenia svojej osobe pre závažnú ekonomickú trestnú činnosť. Konanie obžalovaného je podľa názoru prokurátora mimoriadne škodlivým konaním, zasahujúcim do nezávislosti a integrity rozhodovacích procesov v prostredí policajných zložiek, ktorých úlohou bolo zaoberať sa najzávažnejšou majetkovou a hospodárskou trestnou činnosťou a preto aj výška ukladaného trestu z pohľadu generálnej prevencie musí zodpovedať tomuto účelu. Poznamenal, že práve uloženie vyššieho peňažného trestu, bez súčasného ukladania podmieneného trestu odňatia slobody možno považovať za trest zohľadňujúci tak výchovný charakter trestu vo vzťahu k spoločnosti (teda generálnu prevenciu) ako aj individualizáciu trestu vo vzťahu k obžalovanému a jeho osobným pomerom.

Na základe vyššie uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu a sám vo veci

rozhodol tak, aby podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil peňažný trest vo výške 150.000 eur; podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 15 mesiacov; a odvolanie obžalovaného JUDr. Š. Ž. prokurátor navrhol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

V písomnom odôvodnení podaného odvolania, ktoré bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené 4. februára 2025 (č. l. 1662 - 1677) obžalovaný uviedol, že odvolacie dôvody spočívajú v i) podstatných chybách konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä v tom, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku; ii) nejasnosti a neúplnosti deklarovaných skutkových zistení, ako aj skutočností, že sa súd prvého stupňa, nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie [§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]; iii) tom, že napadnutým rozsudkom, bolo porušené ustanovenie Trestného zákona § 321 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Podľa názoru obžalovaného v konaní, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, došlo k viacerým zásadným porušeniam zákona, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí, zakladajúcich podstatnú vadu tohto konania, ktoré svojimi účinkami postihujú aj napadnutý rozsudok. Predovšetkým namietaná nezákonnosť v konaní, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku spočíva podľa obvineného v tom, že súd prvého stupňa odmietol vykonať obžalovaným navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov E. P., E. Y. a L. H. s tým, že svedkovia L. R. a H. F., potvrdili, že sa E. P. zúčastnil ich stretnutia a odovzdal L. R., papier s údajmi. V tejto súvislosti sa žiada podľa obžalovaného poznamenať, že svedkovia L. R. a H. F., vo svojich výpovediach skutočne potvrdili, že predmetných stretnutí sa zúčastnil aj E. P., na ktorých odovzdal L. R., papier s údajmi, avšak z obsahu ich výpovedí podľa obžalovaného nevyplýva, čo bolo obsahom predmetného „papiera s údajmi“, teda aké konkrétne informácie poskytol L. R., a rovnako, či tieto súviseli aj so skutkom, pre ktorý bol uznaný za vinného, napadnutím rozsudkom, keď svedok H. F., v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní doslovne uviedol: „Na ten papier som napísal škoda pri E. 7-8 miliónov, čo mu tam dopísal pán P., treba sa spýtať pána P., ktorý mu papier odovzdal“. Obžalovaný pokračoval, že rozhodnutie súdu prvého stupňa odmietnuť vykonať obhajobou navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov E. Y. a L. H., je argumentačne založené na premise, že priebeh vyšetrovania je riadne zdokumentovaný vo vyšetrovacom spise a svedkovia obhajoby V. D. a H. F. prezentujú v dostatočnom rozsahu výhrady obhajoby k priebehu vyšetrovania. S prezentovanou argumentáciou sa nemožno podľa obžalovaného stotožniť, nakoľko opomína a nereflektuje na skutočnosti, ktoré rezultovali z obsahu oboznámenej (prečítanej) screen shotu SMS komunikácie, medzi osobami E. Y. a L. H., z 22. apríla ..., v čase o 10:44 hod., zrealizovanej prostredníctvom šifrovanej aplikácie (kanálu) SIGNÁL, podľa obsahu ktorej, osoba menom E. Y., identická menom a priezviskom s osobou, ktorá realizovala vyšetrovanie v tejto trestnej veci, žiada L. H., ktorému v tejto trestnej veci, pôvodne svedčil procesný status spolupracujúcej osoby [pôvodne u skutku pod bodom 2) uznesenia o vznesení obvinenia], ktoré však bolo, v tejto časti, Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, postupom podľa § 363 Trestného poriadku, zrušené ako nezákonné, či nemá nič aj na F., J., Z., F. a osobou pod prezývkou „Y.“, na čo mu L. H. odpovedá (reaguje) „Y. som zadal, ostatné osobne“. Podľa návrhu obhajoby, označení svedkovia mali byť vypočutí na autenticitu ako aj na obsah predmetnej SMS komunikácie, osobitne by sa mali vyjadriť k identite osoby pod prezývkou „Y.“, teda, či táto prezývka nejakým spôsobom súvisí s osobou obžalovaného, ako aj na skutočnosti, prečo vyšetrovateľ komunikuje so spolupracujúcou osobou prostredníctvom šifrovanej aplikácie a aké ďalšie skutočnosti a prečo mal svedok L. H. odprezentovať vyšetrovateľovi E. Y., nie telefonicky, ale osobne, teda, čo bolo dôvodmi takejto neformálnej - neprocesnej komunikácie, navyše s využitím šifrovanej aplikácie, medzi spolupracujúcou osobou a vyšetrovateľom. Podľa názoru obžalovaného označené skutočnosti vzbudzujú legitímnu úvahu a otázky, či predmetná komunikácia nesúvisela s vyšetrovaním tejto trestnej veci a s osobou obžalovaného, a vzbudzuje dôvodné pochybnosti a obavu, či nedošlo k narušeniu integrity vyšetrovania v tejto trestnej veci nezákonným usmerňovaním spolupracujúcich osôb (vrátane osoby L. R.) participujúcich na objasňovaní tejto trestnej veci.

Dôvodom, pre ktorý obhajoba navrhovala osobný výsluch označených svedkov sa nevzťahoval na priebeh vyšetrovania, ktorý bol riadne (zákonne) zdokumentovaný vo vyšetrovacom spise, ale na okolnosti súvisiace s predmetným vyšetrovaním, ktoré neboli procesne predpísaným spôsobom zdokumentované vo vyšetrovacom spise a z uvedeného dôvodu mohli narušiť aj integritu vyšetrovania tejto trestnej veci a preto dôvod, pre ktorý rozhodol súd prvého stupňa o odmietnutí vykonať obhajobu navrhovaných dôkazov výsluchom svedkov E. Y. a L. H., kauzálnie nesúvisel so skutočným dôvodom prezentovaným obhajobou v podanom návrhu. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu.

Podľa obžalovaného, obhajobou podané návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom označených svedkov, boli precíznym spôsobom odôvodnené a adresne smerovali k spochybneniu vierohodnosti osoby svedka L. R., ako spolupracujúcej osoby, ktorého výpoveď bola jediným priamym dôkazom, ktorý ho mal usvedčovať zo spáchania skutku, pre ktorý bol uznaný vinným v napadnutom rozsudku súdom prvého stupňa, a to pokiaľ ide o pochybnosti vzťahujúce sa k jeho pamäťovým funkciám, ako aj autenticite jeho výpovede. Rovnaký legitímny cieľ a účel sledovala obhajoba svojim návrhom na doplnenie vykonania dôkazov výsluchu svedkov E. Y. a L. H., teda overenie pravdivosti obhajobnej verzie, že v priebehu vyšetrovania bola narušená integrita vyšetrovania, v predmetnej trestnej veci, nezákonným usmerňovaním spolupracujúcich osôb pri ich výpovediach, osobitne uvedené možno vzťahovať na spolupracujúceho svedka - L. R., ktorého výpoveď objektívne vykazuje nekonzistentnosť (diskrepancie), pričom legitimitu tejto obhajobnej verzie vychádzala z obsahu referovanej SMS komunikácie medzi navrhovanými svedkami E. Y. a L. H., o to viac, že tieto pochybnosti smerovali aj vo vzťahu k osobe svedka L. R., ako už bolo prezentované vyššie, ide o svedka - spolupracujúcu osobu. ktorej výpoveď (podľa napadnutého rozsudku) je jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, vo vzťahu ku skutku, pre ktorý je obžalovaný aktuálne trestne stíhaný.

Nad rámec uvedeného obžalovaný dodal, že argumentácia súdu prvého stupňa, obsiahnutá v rozhodnutí, ktorým nevyhovел obhajobným návrhom na doplnenie dokazovania výsluchom označených svedkov, nezodpovedá argumentom uvádzaným obhajobou v podanom návrhu, ale súd uviedol, že sa navrhovanými dôkazmi má objasňovať okolnosť, ktorá z obhajobného návrhu nevyplývala, nakoľko obhajobné návrhy na doplnenie dokazovania výsluchu svedkom E. P. nesmerovali vo vzťahu k objasneniu skutkovej okolnosti spočívajúcej v tom, či svedok E. P. na spoločnom stretnutí (v prítomnosti H. F.), odovzdal nejaký papier svedkovi L. R., ale čo bolo obsahom tohto „papiera“, teda aké informácie mu poskytol a či tieto mali prípadne súvislosť aj s predmetnou trestnou vecou.

Namietanú nejasnosť a neúplnosť deklarovaných skutkových zistení, ako aj skutočnosti, že sa súd prvého stupňa, v napadnutom rozsudku, presvedčivým a preskúmateľným spôsobom nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie, postihuje tzv. ťažiskové skutkové okolnosti, tvoriace konštrukciu skutku. Namietaná nejasnosť a neúplnosť deklarovaných skutkových zistení je podľa obžalovaného primárne predikovaná tým, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nerešpektoval predpísané formálne požiadavky na jeho štruktúru, osobitne štruktúru odôvodnenia. Obžalovaný poukázal na § 168 ods. 1 Trestného poriadku a uviedol, že z ustálenej súdnej praxe vyplýva požiadavka, aby každé rozhodnutie bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené. keďže rozhodnutie by malo byť zákonné a spravodlivé (z pohľadu výroku) a presvedčivé (z pohľadu odôvodnenia); odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť o opodstatnenosti výrokov rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti, zákonnosti a spravodlivosti. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2020, sp. zn. 3 To 4/2020, a uviedol, že súd prvého stupňa pri plnení takto vymedzenej povinnosti riadiť sa pri ustálení skutkových záverov, vyššie špecifikovanými požiadavkami, nepostupoval dôsledne a dopustil sa viacerých pomerne zásadných pochybností, ktoré majú za následok nelogickosť a v konečnom dôsledku nedostatočnú preskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Namietané procesné pochybenia sú podľa obžalovaného o to závažnejšie, že postihujú tzv. ťažiskové skutkové okolnosti, ktoré vo svojom súhrne tvoria konštrukciu skutku (opis skutku), ktorý je súčasťou skutkovej vety napadnutého rozsudku, čo je podľa obžalovaného v rozpore s obsahom § 168 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Ďalej poukázal obžalovaný na to, že z napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa, k deklarovanému skutkovému zisteniu (záveru), že sa predmetný skutok stal spôsobom, ako je to uvedené

v skutkovej vete výrokovvej časti napadnutého rozsudku, založil na jedinom priamom dôkaze - svedeckej výpovedi spolupracujúcej osoby L. R. a na nepriamych dôkazoch vo forme svedeckej výpovede ďalšej spolupracujúcej osoby J. J., listinnými dôkazmi z tzv. veci „Y.“, fotoknihou a výpožičkou motorového vozidla svedkovi L. R. (str. 35 posledný odsek napadnutého rozsudku). Obžalovaný zdôraznil, že podľa názoru súdu prvého stupňa, hodnovernosť osoby svedka L. R. je v prvom rade podporovaná svedeckou výpoveďou J. J., vyhotovenou „nahrávkou“ svedkami F. a Š., používaním auta, ako aj fotoknihou.

V ďalšej časti poukázal na svedeckú výpoveď svedka J. J. s tým, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom a vo vzťahu ku ktorým konkrétnym skutkovým okolnostiam tvoriacich konštrukciu predmetného skutku, označená svedecká výpoveď, podporuje svedeckú výpoveď (verziu) L. R. Podľa názoru súdu prvého stupňa, predmetná „nahrávka“ (zvukový záznam) vyhotovená svedkami F. a Š., je významná predovšetkým z dvoch pohľadov - R. podľa nej ide o rozprávať o reálnej trestnej činnosti a zároveň je v tom čase limitovaný tým, aby „nenamočil svojich podriadených, a teda predmetná nahrávka (podľa názoru súdu prvého stupňa) nevypovedá o tom, aby sa svedok chystal vypovedať o niečom nepravdu, skôr ide o uvažovanie o tom „čo má dať na stôl“ a v tejto súvislosti sa išiel iba poradiť (so svedkom Š. a F.) o prípadoch, o ktorých by mohol v úvode svojej spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Podľa obžalovaného deklarované skutkové zistenia sú v rozpore s obsahom predmetnej „nahrávky“, resp. súd prvého stupňa predmetnej „nahrávke“ prisudzuje význam, ktorý z jej obsahu, ani s využitím pravidiel formálneho logického myslenia, nevyplýva. Rovnako deklarované skutkové zistenia sú v rozpore aj s obsahom samotnej výpovede svedka L. R., na hlavnom pojednávaní, v rámci ktorého objasňuje účel predmetného stretnutia so svedkami Š. a F. (ktorého priebeh dokumentuje predmetná nahrávka), a to tak, že od nich chcel, aby mu trebárs pripomenuli, na čo si on už nespomína (str. 8 prvý odsek zápisnice z hlavného pojednávania z 20. februára 2024) a zároveň dodáva, že na predmetnom stretnutí chcel hovoriť o konkrétnych veciach a na niektoré veci si už nepamätal (str. 10 prvý odsek, prvá veta, zápisnice o hlavnom pojednávaní z 20. februára 2024). Obsah referovanej svedeckej výpovede L. R., v kontexte s obsahom reprodukovanej „nahrávky“ (zvukového záznamu vyhotoveného svedkom F. a Š.) podľa obžalovaného negujú skutkový záver prezentovaný súdom prvého stupňa, že by dôvodom (účelom) predmetného stretnutia bolo nejaké uvažovanie svedka L. R. o tom „čo má dať na stôl“, alebo pripomenutie nejakých trestných vecí, ktoré v uplynulom období realizovala súčasť Policajného zboru, ktorej bol riaditeľom, o ktorých by mohol vypovedať (na druhý deň na Úrade špeciálnej prokuratúry) v rámci jeho spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní. Zjednodušene povedané účelom predmetného stretnutia bolo získanie relevantných informácií o realizovaných trestných veciach, na ktoré si už nepamätal, ktoré by mohol „zobchodovať“ v rámci svojej spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní. Prezentovaný záver je podľa obžalovaného podporovaný rovnako tak skutočnosťou, že z rovnakého dôvodu (z dôvodu poskytnutia relevantných informácií o realizovaných trestných veciach, na ktoré si už svedok L. R. nepamätal), kontaktoval aj ďalších svojich bývalých kolegov - H. F. a E. P., ktorí mu vyžiadané informácie aj reálne poskytl, čo potvrdil vo svojej výpovedi sám svedok L. R. (str. 9, posledný odsek, zápisnice o hlavnom pojednávaní z 20. februára 2024), ako aj svedok H. F. v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní. Nie je teda podľa obžalovaného pravdou (tak ako to uvádza súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku), že z obsahu predmetnej „nahrávky“ vyplýva, že L. R. išiel rozprávať o reálnej trestnej činnosti, nakoľko podľa obsahu referovaných dôkazov, L. R. „išiel rozprávať“ o trestnej činnosti, o ktorej nemal reálnu vedomosť, pretože si na tieto trestné veci už nepamätal. Zjednodušene povedané nemal o čom rozprávať. Výstáva potom podľa obžalovaného legitímna otázka, čo alebo kto dopomohol svedkovi L. R. k obnoveniu vymiznutej pamäťovej stopy, keď následne (vzápätí) rozsiahlo vypovedá o množstve trestných vecí. Rovnako podľa názoru súdu prvého stupňa, o hodnovernosti osoby a postoji svedka svedčí, časový úsek „nahrávky“ od 07:30 do 07:40 hod., kde hovorí, že podpísal Lipšicovi plnú moc a treba pravdu povedať. K referovanej sekvencii predmetnej nahrávky obžalovaný poznamenal, že súd prvého stupňa si celkom evidentne (zrejme nedopatrením) zamenil autora výroku „treba pravdu povedať“, nakoľko autorom predmetného výroku je G. Z. a nie L. R.. Zjednodušene povedané svedok L. R. len zreferoval to, čo mu mal povedať G. Z., teda nejde o jeho autentický výklad. Z uvedeného dôvodu predmetný výrok nemá podľa obžalovaného žiadnu relevanciu (výpovednú hodnotu) vo vzťahu k posudzovanej hodnovernosti osoby L. R., resp. pravdivosti jeho výpovede.

Podľa názoru súdu prvého stupňa, ďalšou skutočnosťou, ktorá podporuje hodnovernosť svedka L. R., je fakt užívania vozidla patriaceho spoločnosti obžalovaného svedkom R. už po jeho odchode z Policajného zboru. Z napadnutého rozsudku však podľa obžalovaného nie je zrejmé, ktorú konkrétnu skutkovú okolnosť a akým spôsobom objasňuje nepriamy dôkaz, resp. akým spôsobom verifikuje hodnovernosť osoby svedka L. R.. Podľa názoru obžalovaného absentuje akákoľvek kauzalita medzi označeným dôkazom a skutkom, ktorý je mu kladený za vinu, ako aj kauzalita s hodnovernosťou osoby svedka L. R.. V uvedenom smere považoval obžalovaný napadnutý rozsudok za nepresvedčivý, nepreskúmateľný a arbitrárny pre absenciu relevantnej vysvetľujúcej argumentácie, z obsahu ktorej by bolo možné zistiť akými úvahami sa súd prvého stupňa spravoval pri vyvodzovaní deklarovaných zistení a záverov. Pokračoval, že nepresvedčivo, nepreskúmateľne, ba až absurdne vyznieva záver prezentovaný súdom prvého stupňa, že ďalšou skutočnosťou, ktorá podporuje hodnovernosť osoby svedka L. R., je ľudský príbeh Ing. L. R. ilustrovaný fotoknihou vytvorenou jeho podriadeným. Z napadnutého rozhodnutia sa však ani v náznakoch podľa obžalovaného nemožno dozvedieť, akým spôsobom popisovaný ľudský príbeh Ing. L. R. ilustrovaný predmetnou fotoknihou verifikuje hodnovernosť osoby L. R., nebudaj „verziu svedka R.“ vo význame pravdivosti jeho svedeckej výpovede, tak ako to deklaruje súd prvého stupňa (str. 38, piaty odsek napadnutého rozsudku).

Nad rámec uvedeného súd prvého stupňa dodáva, že hodnovernosť osoby, ako aj verziu skutku prezentovanú svedkom L. R., podporuje aj samotný fakt, že „obžalovanému Ž. nebolo vo veci zvanej Y. vznesené obvinenie v r. 2016 spolu s väčšinou ostatných spoluobvinených, ale stalo sa tak až o štyri roky neskôr, 11. novembra 2020, zjavne po prevalení spolupráce Ing. L. R. s orgánmi činnými v trestnom konaní a navyše hrozba trestného stíhania bola teda reálna, keďže 15. apríla 2024, bola vo veci tzv. „Y.“ podaná obžaloba na Špecializovaný trestný súd, pričom medzi obžalovanými je aj JUDr. Š. Ž., vo veci nebolo doteraz rozhodnuté“. Prezentovaný záver (zistenie) súdu prvého stupňa podľa obžalovaného opomína viacero významných skutočností, ktoré explicitne rezultujú z obsahu dôkazov produkovaných v priebehu hlavného pojednávania. Predovšetkým svedkyňa JUDr. H. V. (dozorová prokurátorka v trestnej veci „Y.“) podľa obžalovaného relevantným spôsobom objasnila procesné dôvody, ktoré viedli orgány činné v trestnom konaní, v trestnej veci „Y.“, vzniesť obvinenie voči osobe obžalovaného s odstupom štyroch rokov, po tom čo bolo vznesené obvinenie iným osobám, keď uviedla, že spoločnosť V. A. s.r.o., nebola koncovou spoločnosťou s výsledným vzťahom na štátny rozpočet a navyše spoločnosť V. A. s.r.o. sa javila na začiatku ako bežná obchodná firma, ktorá obchodovala so železom aj mimo predmetnej trestnej činnosti. Zároveň dodala, že obvinenie bolo vznesené s odstupom štyroch rokov oproti iným osobám, nielen osobe obžalovaného, ale rovnako ďalším osobám, napr. H. Z. a K. B.. Podľa obžalovaného jednoducho presvedčivo objasnila procesné dôvody, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie neskôr oproti iným osobám. Inak povedané tento procesný postup podľa obžalovaného nevykazuje žiadne anomálie a nemožno ho považovať ani za neštandardný. Identickým spôsobom objasňoval procesné dôvody, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie neskôr oproti iným osobám aj svedok V. U., ktorý (ako vyšetrovateľ) vzniesol predmetné obvinenie. Rovnako podľa názoru obžalovaného hrozba trestného stíhania (v trestnej veci „Y.“) nebola reálna a to ani napriek tomu, že v predmetnej trestnej veci bola podaná obžaloba na Špecializovaný trestný súd, aj voči jeho osobe, nakoľko uznesením Špecializovaného trestného súdu z 3. decembra 2024, sp. zn. 8T/5/2024, bola podaná obžaloba odmietnutá a vec vrátená prokurátorovi, z dôvodu závažných procesných chýb, najmä, že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce práva obhajoby, prokurátor nepredložil úplné spisy a obžaloba nespĺňa náležitosti, podľa § 235 Trestného poriadku.

Podľa názoru súdu prvého stupňa, hodnovernosť osoby, ako aj verziu predmetného skutku prezentovanú svedkom Ing. L. R., podporuje aj fakt, že niet dôvodov, prečo by si práve vymyslel trestnú činnosť na osobu obžalovaného, keďže v tomto prípade ide o vskutku marginálnu vec, v kontexte toho, o čom všetkom vypovedá. Podľa názoru obžalovaného, odpoveď na prezentovanú úvahu súdu prvého stupňa je veľmi prozaická a rezultuje z ustálenej judikovanej praxe tak Európskeho súdu pre ľudské práva, ale predovšetkým z aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, keď v súvislosti s možnou motiváciou spolupracujúcich osôb vypovedať účelovo (nepravdivo) pripomína, že „pravdivosť týchto výpovedí je potrebné vyhodnocovať aj z hľadiska možnosti modifikácie výpovedi. či už s prílišnej horlivosti. z pomsty alebo pod vplyvom iných pohnútok“ (I. ÚS 245/2024) - podrobnejší rozbor motivácie spolupracujúcich osôb (Ing. L. R. a J. J.) vypovedať účelovo

a klamlivo, v tejto trestnej veci, je predmetom štruktúrovanej analýzy (rozboru) prezentovanej v rámci tohto odvolania, v časti popisujúcej dôvody negujúce hodnovernosť osoby svedka L. R. a J. J..

Pokiaľ súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku konštatuje, že hodnovernosť osoby, ako aj pravdivosť výpovede svedka L. R., je v konečnom dôsledku podporovaná aj skutočnosťou, že tento má pre tzv. zrkadlový skutok prijímania úplatku v tejto veci podmiennečne zastavené trestné stíhanie, avšak v čase jeho výpovede v prípravnom konaní, nemal takýto benefit prisľúbený a navyše podmiennečne zastavenie trestného stíhania, nie je vecne odôvodnené len jeho spoluprácou v tejto veci, s prezentovaným záverom sa nemožno stotožniť a argumentačne pritom je potrebné podľa obžalovaného akcentovať aktuálnu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 245/2024, bod 66), ktorá adresne reaguje a neguje dôvodnosť predmetnej argumentácie uplatnenej súdom prvého stupňa. V tejto súvislosti obžalovaný poznamenal, že v predmetnej trestnej veci poskytli orgány činné v trestnom konaní spolupracujúcej osobe L. R., faktickú bezpečnosť, keď dozorový prokurátor rozhodol o podmiennečnom zastavení trestného stíhania. Osobitne obžalovaný zdôraznil, že pri pomerovaní rizika odhalenia z prípadného klamstva, s celkovou výhodou, ktorú L. R., v procesnej pozícii spolupracujúcej osoby získal výmenou za túto spoluprácu (vo forme rozhodnutia o podmiennečnom zastavení trestného stíhania, podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku), ktorá mu zabezpečuje jeho faktickú beztrestnosť (za zrkadlový skutok), svedok L. R. nepodstupoval žiadne riziko odhalenia z prípadného klamstva, nakoľko predmetnú trestná vec sa nachádzala v stave dôkaznej núdze od samého začiatku (vznesenia obvinenia), keď dôvodnosť jeho trestného stíhania je založená (tak ako to v konečnom dôsledku konštatuje aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku) výlučne na jedinom priamom dôkaze, vo forme svedeckej výpovede práve spolupracujúcej osoby L. R., pričom má byť podporovaná nepriamymi dôkazmi vo forme svedeckej výpovede ďalšej spolupracujúcej osoby J. J. (mimochodom, aj podľa výpovede L. R., jeho kamaráta) ako aj súborom bezkontextuálnych (kauzálny, so skutkom, nesúvisiacich) listinných dôkazov. Navyše, vo vzťahu k posudzovanej hodnovernosti osoby svedka L. R., je podľa názoru obžalovaného právne bez významu, či marginálnym dôvodom, pre ktorý mu bolo podmiennečne zastavené trestné stíhanie v tejto trestnej veci, spočíva aj v jeho spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní aj v iných trestných veciach. Podstatným sa podľa obžalovaného javí (z hľadiska posudzovania hodnovernosti a pravdivosti jeho svedeckej výpovede v tomto trestnom konaní), že v tejto trestnej veci mu bol poskytnutý benefit vo forme podmiennečného trestného stíhania, za jeho spoluprácu v tejto trestnej veci pri mojom usvedčovaní zo spáchania predmetného skutku.

Záverom, v súvislosti s hodnotením hodnovernosti osoby svedka L. R., súd prvého stupňa, na strane jednej, vykresľuje osobu L. R. ako etalón cnosti a mravnosti, keď expresívnym spôsobom sa snaží spochybníť a účelovo eliminovať svedecké výpovede Š., F. a U. (str. 39, piaty odsek napadnutého rozsudku), ktoré vyznievajú v neprospech svedka L. R. a významným spôsobom spochybňujú hodnovernosť jeho osoby, ako aj pravdivosť jeho svedeckej výpovede a na strane druhej, súd prvého stupňa akceptuje výhrady prezentované obhajobou k hodnovernosti osoby svedka L. R., keď uvádza, že „obhajoba vykresľovala L. R. ako skorumpovanú nedôveryhodnú osobu, ako nečestného a nemravného človeka. V tomto hodnotení jeho osoby jej súd musí dať za pravdu, ale si aj položiť otázku, že aký, ak nie nemravný a nečestný človek, by bol schopný uplácať.“ (str. 40, šiesty odsek napadnutého rozsudku). V tejto súvislosti potom podľa obžalovaného vyvstáva absolútne legitímna otázka, ako môže byť osoba svedka L. R., na strane jednej hodnotená súdom prvého stupňa ako hodnoverná a jej výpoveď ako pravdivá (z dôvodov uvádzaných na str. 36 - 39 napadnutého rozsudku) a zároveň, na strane druhej, hodnotená ako nemravná, nečestná a nehodnoverná (str. 40, odsek šiesty napadnutého rozsudku). Popísaný procesný postup, súdu prvého stupňa, podľa obžalovaného vykazuje nelogickosť a dialektický rozpor. V tejto súvislosti obžalovaný zdôraznil, že súd prvého stupňa, pri hodnotení hodnovernosti osoby svedka Ing. L. R. a svedka J. J., ako aj pravdivosti ich svedeckých výpovedí, celkom evidentne rezignoval na jeho procesné povinnosti indikované v ust. § 168 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku, súd musí uviesť, okrem iného aj to, ako sa vyrovnal s obhajobou. Za naplnenie označenej procesnej povinnosti nemožno podľa obžalovaného považovať simplexnú expresívnu (popularizačnú) a abstraktnú argumentáciu (reakciu) súdu prvého stupňa spočívajúcu v tom, že „obhajoba sa snažila spochybníť výpoveď svedka L. R. na úplných detailoch (str. 36, druhý odsek napadnutého rozsudku). Osobitne uvedené platí v situácii, keď obhajoba v priebehu celého hlavného pojednávania, ale predovšetkým v rámci prednesených záverečných rečí, jasne a štruktúrovane artikulovala svoje výhrady a námietky k hodnovernosti a pravdivosti svedeckých

výpovedí spolupracujúcich osôb L. R. a J. J., avšak bez akejkoľvek adresnej (konkrétnej) odpovede, zo strany súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa tak podľa obžalovaného nereflektoval na svoje zákonné procesné povinnosti, ako aj povinnosti rezultujúce z medzinárodných dokumentov (článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a Ústavy Slovenskej republiky (článok 46 ods. 1) na preskúmateľnosť rozhodnutí a s tým súvisiace požiadavky na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, t. j. také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; obžalovaný opäť poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Obžalovaný dodal, že obhajobou artikulované výhrady (námietky), primárne smerovali voči nehodnovernosti osoby svedka L. R., ako aj svedka J. J..

Obhajoba považovala svedeckú výpoveď Ing. L. R., za neautentickú a nehodnovernú predovšetkým z dôvodu jej nekonzistentnosti, keď svedok v priebehu trestného konania neustále modifikoval tzv. ťažiskové časopriestorové relácie charakterizujúce skutok, pre ktorý bolo obžalovanému vznesené obvinenie a následne aj podaná obžaloba, reprezentovaných miestom, kde malo dôjsť k odovzdávaniu jednotlivých finančných prostriedkov, ich výškou, ako aj spôsobom, formou a okolnosťami, za ktorých mali byť tieto finančné prostriedky odovzdávané. Konkrétne svedok L. R., vo svojej výpovedi, z 21. septembra 2021 (realizovanej bezprostredne pred vznesením obvinenia, po začatí trestného stíhania) vypovedal, že obžalovaný mu mal odovzdať po prvýkrát sumu vo výške 3.-7.000 eur pre H. F., v podniku M. Z. a následne 5 krát na stretnutiach v R. D. (str. 6 zápisnice o výsluchu svedka, z 21. septembra 2021), avšak vo svojej svedeckej výpovedi zo 6. októbra 2021 (realizovanej po vznesení obvinenia), už vypovedal, že finančné prostriedky mu mal obžalovaný odovzdávať v jednom, možno v dvoch prípadoch v Slovenskom Grobe a v ostatných prípadoch to bolo v podniku M. Z. (str. 14 a 15 zápisnice o výsluchu svedka zo 6. októbra 2021) a to vo výške 3.-7.000 eur alebo 5.-7.000 eur (str. 4, 5 zápisnice o výsluchu svedka zo 6. októbra 2021). Podľa obžalovaného obdobným spôsobom vypovedá aj následne v rámci svojho výsluchu realizovaného 23 marca 2022 (str. 4), ako aj v rámci jeho osobného výsluchu na hlavnom pojednávaní, konanom 10. januára 2023.

Namietaná diskrepancia svedeckej výpovede L. R. postihuje teda nielen miesto, kde malo dôjsť k odovzdávaniu predmetných finančných prostriedkov, ale rovnako tak aj výšku poskytnutých finančných prostriedkov. Nie je podľa obžalovaného zrejmé, či obžalovaný mu mal odovzdávať v jednotlivých prípadoch finančné prostriedky v rozpätí od 3.-5.000 eur alebo opakovane vo výške 3.-7.000 eur, nehovoriac o tom, že samotnú výšku poskytovaných finančných prostriedkov, uvádza len v určitom (neurčitom) rozpätí. V tejto súvislosti obhajoba zdôraznila, že svedok nebol schopný v priebehu trestného konania, vrátane jeho výpovede na hlavnom pojednávaní konanom 10. januára 2023, konzistentne a presnejšie opísať priebeh odovzdávania finančných prostriedkov. Osobitne obžalovaný poukázal na snahu svedka L. R. modifikovať svoje predchádzajúce svedecké výpovede vo vzťahu ku konkrétnemu miestu, kde malo dochádzať k odovzdávaniu finančných prostriedkov obžalovaným svedkovi L. R., keď v prípravnom konaní, v rámci svojich výpovedí (zo 6. októbra 2021, z 23. marca 2022) konzistentne uvádza, že to malo byť v priestoroch WC, avšak na hlavnom pojednávaní konanom 10. januára 2023, už uvádza, že to bolo väčšinou na WC, avšak túto verziu, vzápätí, v rámci odstraňovania rozporov, medzi jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní, oproti jeho výpovediam z prípravného konania, modifikuje tak, že obžalovaný mu mal odovzdávať finančné prostriedky na WC. Obhajoba si vysvetľuje popisovanú snahu - pokus svedka L. R., o modifikáciu jeho svedeckej výpovede, zámerom svedka odstrániť existujúcu diskrepanciu v jeho výpovedi oproti výpovedi J. J., pokiaľ ide o miesto kde malo dôjsť k odovzdaniu finančných prostriedkov v penzióne F. v R. D., keď svedok J. J., na rozdiel od L. R., vo svojej výpovedi popisuje, že registroval ako obžalovaný mal odovzdávať finančné prostriedky L. R. na chodbe pred WC v penzióne F. v R. D.. Podľa názoru obhajoby, snaha L. R. o odstránenie označenej diskrepancie v jeho výpovedi, oproti výpovedi J. J., mala za cieľ vytvoriť priestor pre tzv. zakrižovanie výpovede L. R. výpoveďou J. J..

Obžalovaný vo vzťahu k tejto výpovedi namietal rozpor so svedeckou výpoveďou J. J., pokiaľ ide o miesto, kde mal obžalovaný odovzdávať L. R. finančné prostriedky v penzióne F. v R. D., keď svedok J. J. uvádza, že to malo byť na chodbe pred WC, avšak svedok L. R. ako miesto odovzdávania finančných prostriedkov uvádza priestory samotného WC a navyše neguje prítomnosť iných osôb pri

tomto odovzdávaní finančných prostriedkov, keď uvádza, že odovzdávanie finančných prostriedkov sa uskutočnilo medzi štyrmi očami, resp. na hlavnom pojednávaní uvádza, že „pri odovzdávaní peňazí s obžalovaným neboli prítomné iné osoby“. Rozpor medzi označenými svedeckými výpoveďami obhajoba videla aj vo vzťahu k výške finančných prostriedkov, ktoré mal svedok L. R. prevziať od obžalovaného, keď svedok L. R. uvádza, že to bolo vo výške 5.-6.000 eur, avšak svedok J. J. uvádza, že z obálky, ktorú mal L. R. prevziať od obžalovaného, následne časť finančných prostriedkov odovzdal na parkovisku V. U. a H. F. a následne z tejto obálky, kde mohlo byť 20.000 eur, vybral a odovzdal mu 7.000 eur pre jeho dcéru. Jednoducho podľa svedeckej výpovede L. R. v obálke, ktorú si mal prevziať od obžalovaného bolo 5.-6.000 eur, ktoré vzápätí rozdelil a odovzdal H. F. a V. U., pričom kategoricky vylúčil, aby z týchto finančných prostriedkov poskytol nejaké finančné prostriedky iným osobám.

V konečnom dôsledku za nehodnovernú považoval obžalovaný svedeckú výpoveď L. R. aj pre jej rozpor s obsahom svedeckej výpovede V. U., ktorý opakovane kategoricky poprel, aby prevzal od L. R. finančnú hotovosť ako úplatok za to, aby obžalovanému nevzniesol obvinenie v trestnej veci „Y.“ (str. 10 zápisnice o výsluchu svedka V. U. z 13. decembra 2021, ako aj str. 6 zápisnice o hlavnom pojednávaní z 22. marca 2023), a rovnako tak pre jej rozpor s obsahom svedeckej výpovede H. F., ktorý rovnako kategoricky poprel, aby prostredníctvom L. R. prevzal finančné prostriedky ako úplatok, v súvislosti s vyšetrovaním trestnej veci „Y.“ (str. 3 zápisnice o výsluchu svedka H. F. z 21. januára 2022). Navyše svedok V. U., vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, kategoricky poprel, aby sa niekedy rozprával s L. R. o trestnej veci „Y.“.

Ďalej obžalovaný považoval svedeckú výpoveď Ing. L. R., za neautentickú a nehodnovernú pre jej rozpor s obsahom svedeckej výpovede označeného svedka v inej trestnej veci (v trestnom konaní pracovne označenom, ako „E.“), kde svedok poprel, aby mu obžalovaný niekedy dával peniaze a uvedené sa snažil vysvetliť tak, že mu obžalovaný nedával nikdy peniaze za svoju osobu v súvislosti s jeho trestnou vecou, ale ho len mal požiadať, aby peniaze dal svojim kolegom. Vysvetlenie označenej diskrepancie svedkom L. R. vyznieva nelogicky a v rozpore s obsahom jeho tvrdenia v trestnej veci „E.“, že mu obžalovaný „nikdy“ nedával peniaze, pričom s využitím jazykového výkladu výrazu „nikdy“ nemožno podľa obžalovaného dospieť k záveru, že existujú nejaké výnimky z tejto kategorickej negácie takejto možnosti. Jednoducho vysvetlenie označenej diskrepancie obhajoba považuje za účelové motivované snahou svedka L. R. zabezpečiť konzistentnosť jeho výpovedí produkovaných v rôznych trestných konaniach, ohľadom tej istej skutkovej okolnosti.

Uvedenú svedeckú výpoveď považuje za neautentickú a nehodnovernú aj pre snahu svedka L. R. koordinovať obsah svojich svedeckých výpovedí, s výpoveďami iných svedkov, osobitne so svedeckými výpoveďami J. J., čo možno podľa obžalovaného názorne ilustrovať na obsahu screenshotov komunikácie medzi označenými svedkami, podľa obsahu ktorej svedok L. R. kontaktoval svedka J. J., a požiadal ho, aby potvrdil, tzv. zakrižoval jeho budúce výpovede, čo mu aj vzápätí svedok J. J., prisľúbil a podľa jeho svedeckej výpovede v tomto konaní aj zrealizoval.

Tiež poukázal na oslabené kognitívne (pamäťové) funkcie svedka L. R., čo možno usudzovať na základe obsahu viacerých svedeckých výpovedí, ako aj obsahu vyhotoveného zvukového záznamu z 22. októbra 2021 a z obsahu svedeckých výpovedí H. Š. a J. F. pritom podľa obžalovaného vyplýva, že svedok L. R. inicioval stretnutie s nimi, ktorého priebeh bol zdokumentovaný aj predmetným zvukovým záznamom, pričom účelom, resp. predmetom tohto stretnutia bola žiadosť svedka L. R., aby mu poskytli nejaké informácie - podklady o trestných veciach, ktoré sa vyšetrovali, nakoľko si nevie spomenúť na žiaden konkrétny prípad, o ktorom by mohol vypovedať na Úrade špeciálnej prokuratúry. Z obsahu predmetného zvukového záznamu pritom podľa obžalovaného vyplynuli aj ďalšie pre vec podstatné skutočnosti a síce, že v čase, keď sa L. R. rozhodol spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, teda v období pred jeho prvým výsluchom na Úrade špeciálnej prokuratúry mal vedomosť o tom, že bol zadržaný p. V. H., ktorý na neho začal vypovedať, a rovnako vyplynulo aj to, že v tom čase jeho právny zástupca - G. Z., vopred dohodol podmienky jeho spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní, vrátane toho, že ho nebudú väzobne stíhať, ako aj poskytnutých benefitov vo forme jeho nestíhatelnosti, resp. maximálne uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, čomu koreluje aj následný procesný postup orgánov činných v trestnom konaní,

pri poskytovaní benefitov označenému svedkovi, čo verifikuje obsah predmetného zvukového záznamu, ako aj samotné svedecké výpovede H. Š. a J. F.. V tejto súvislosti, z obsahu svedeckých výpovedí H. Š., J. F., a v konečnom dôsledku aj z obsahu svedeckej výpovede samotného L. R. pritom podľa obžalovaného vyplýva, že L. R., obdobné stretnutie s identickým účelom, inicioval a absolvoval aj s p. F. a p. P., ktorí mu aj reálne pripravili a poskytli v editovanej forme podklady k jeho výpovedi na Úrade špeciálnej prokuratúry. Výrazné oslabenie kognitívnych funkcií u L. R. potvrdil vo svojej výpovedi aj svedok V. U., ktorý to názorne ilustroval na situácii, keď L. R. si na výjazdových pracovných stretnutiach nepamätal ani izbu, na ktorej je ubytovaný a nepamätal si ani jeho meno ani mená ostatných kolegov, keď jeho konkrétne oslovoval raz H., inokedy O. a potom zase U.. Podľa názoru obhajoby z obsahu označených svedeckých výpovedí ako aj obsahu zvukového záznamu z 22. októbra 2021 potom rezultuje záver, že výpoveď L. R., v tomto trestnom konaní a podľa všetkých okolností aj v iných trestných konaniach, nie je spontánna a autentická, ale vopred pripravená a naučená, nakoľko L. R. celkom zjavne vypovedá o skutočnostiach, o ktorých nemá vedomosť, resp. na ktoré si nepamätá a ktoré sa nestali.

Ďalej obžalovaný považoval svedeckú výpoveď Ing. L. R., za neautentickú a nehodnovernú z dôvodu, že na základe svedeckej výpovede L. R., bolo uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby z 23. mája 2022, pod ČVS: UIS-13/OPBK-2022, vznesené obvinenie Ing. H. F. a PaedDr. JUDr. V. U., za pokračovací zločin prijímania úplatku, podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, spáchaného vo viaccinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa, podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že menovaní mali prebrať od L. R. finančné prostriedky ako úplatok za to, že budú nápomocní pri riešení trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného v trestnej veci „Y“, ktoré však následne bolo generálnym prokurátorom, uznesením zo 7. marca 2023, sp. zn. IV/3 PZ 107/22/1000, a uznesením z 28. februára 2023, sp. zn. W/3 PZ 101/22/1000, postupom podľa § 363 Trestného poriadku, zrušené, predovšetkým z dôvodu nekonzistentnosti svedeckej výpovede L. R.. Inak povedané generálny prokurátor v cit. uzneseniach vyhodnotil svedeckú výpoveď L. R. v kontexte so svedeckou výpoveďou J. J., ako nehodnoverné, na obsahu ktorých nebolo možné založiť relevantné skutkové a právne závery odôvodňujúce vznesenie obvinenia voči označeným osobám.

Ďalej obžalovaný považoval svedeckú výpoveď Ing. L. R., za neautentickú a nehodnovernú z kriminogénnych dôvodov, nakoľko v osobe svedka L. R. ide o spolupracujúcu osobu, tzv. kajúcnika, ktorý v uplynulom období, páchal závažnú, štrukturovanú a rozsiahlu trestnú činnosť, pre ktorú je aktuálne stíhaný, resp. bol stíhaný, v celkom 20 zadokumentovaných skutkoch, podľa obsahu listinného dôkazu formálne označeného ako „zaslanie oznámenia od Úradu špeciálnej prokuratúry“, z 18. marca 2024. Obhajoba je v tejto súvislosti toho názoru, že výpoveď svedka, ktorému v tomto konaní svedčí procesný status spolupracujúcej osoby, tzv. kajúcnika, nemožno hodnotiť výlučne formálne, teda, že táto je a priori hodnoverná len preto, že jej svedčí procesný status tzv. kajúcnika, ale rovnako aj materiálne, teda či svedok aj skutočne hovorí pravdu, a to v korelácii s procesnými pravidlami hodnotenia dôkazov, normatívne ukotvených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda tak jednotlivo (z hľadiska jej hodnovernosti, pravdivosti, zákonnosti) ako aj v kontexte s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov. Obžalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 245/2024) a uviedol, že pri pomerovaní rizika odhalenia z prípadného klamstva, s celkovou výhodou, ktorú L. R., v procesnej pozícii spolupracujúcej osoby získal, výmenou za takúto spoluprácu (vo forme rozhodnutia o podmienenom zastavení trestného stíhania spolupracujúcej osoby, podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku), ktorá mu zabezpečuje jeho faktickú beztrestnosť (za zrkadlový skutok), svedok L. R., nepodstupoval žiadne riziko odhalenia z prípadného klamstva, nakoľko predmetná trestná vec sa nachádza v stave dôkaznej núdze, keď dôvodnosť vedeného trestného stíhania je založená výlučne na jedinom priamom dôkaze, vo forme svedeckej výpovede práve L. R., ktorá podľa názoru súdu prvého stupňa má byť podporovaná svedeckou výpoveďou ďalšej spolupracujúcej osoby - J. J. (kamaráta L. R., ktorý mu navyše prisľúbil pred jeho výpoveďou, že mu jeho výpoveď potvrdí, tzv. zakrižuje). Nad rámec uvedeného obžalovaný dodal, že z obsahu referovaných dôkazov vyplýva, že rozhodnutie L. R. spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní nebolo spontánne, ktoré by vychádzalo z nejakej vnútornej sebareflexie jeho doterajšej trestnej činnosti a nebolo motivované ani úprimnou snahou prispieť k objasneniu trestnej činnosti, na ktorej osobne participoval, ale bolo motivované výlučne zisťovacími

záujmami odvrátiť bezprostredne hroziace trestnoprávne konzekvencie, vo forme dlhoročného výkonu trestu odňatia slobody, ale predovšetkým konzekvencie súvisiace s výkonom väzby. Navyše výpoveď kriminálne závadovej osoby, osoby L. R., objektívne nemôže podľa obžalovaného vyznievať hodnovernejšie, v korelácii so svedeckými výpoveďami H. Š., J. F., či V. U.; ako bezúhonných osôb.

Ďalej obžalovaný považoval svedeckú výpoveď Ing. L. R., za neautentickú a nehodnovernú z dôvodu, že v osobe L. R., ide o spolupracujúcu osobu, tzv. kajúcnika, ktorému boli zo strany orgánov činných v trestnom konaní a aj súdu, poskytnuté nezákonné benefity, spočívajúce v tzv. podkvalifikácii skutkov, ich atomizáciou na samostatné skutky, a to napriek tomu, že jednotlivé atomizované skutky vykazovali všetky významné znaky čiastkových útokov pokračovacieho (nie opakovaného) trestného činu (obzvlášť závažného zločinu) prijímania úplatku, podľa § 329 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona. Konkrétne z obsahu listinného dôkazu, formálne označeného ako „zaslanie oznámenia od Úradu špeciálnej prokuratúry“ vrátane jeho príloh, z 18. marca 2024, vyplýva, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 21. augusta 2023, sp. zn. 12T/6/2023, právoplatným v ten istý deň, bola schválená dohoda o vine a treste s Ing. L. R., za použitia § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona a tak mu za „trojnásobný“ zločin (za tri samostatné skutky) prijímania úplatku, bol uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 4 roky s uložením probačného dohľadu. Jedným zo skutkov, v bode 1, citovaného rozsudku Špecializovaného trestného súdu, bol aj skutok, ktorého podstata spočívala v tom, že Ing. X. L. mal poskytnúť Ing. L. R. finančné prostriedky vo výške 50.000 eur ako úplatok za to, že trestnú vec JUDr. Š. Ž., procesne označenú ako „Y.“, je potrebné vyriešiť k jeho spokojnosti. Ide teda o trestnú vec, ktorá nepochybne kauzálne súvisí s čiastkovými útokmi, pre ktoré je voči obžalovanému vedené predmetné trestné stíhanie a zároveň kauzálne súvisí aj s čiastkovými útokmi tzv. zrkadlovými, ktoré boli právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku, podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktoré spáchal Ing. L. R. a o ktorých bolo rozhodnuté dozorovým prokurátorom, podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku o podmienenom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného Ing. L. R.. V tejto súvislosti je obhajoba toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní a tiež Špecializovaný trestný súd, tým, že atomizovali (rozdělili) čiastkové konania, tvoriace jeden skutok pokračovacieho trestného činu, na viaceré samostatné skutky (a rovnako aj samostatné trestné konania) opakovacieho trestného činu (ide o trestné konanie vedené pred Špecializovaným trestným súdom, pod sp. zn. 12T/6/2023; trestné konanie vedené pod ČVS: PPZ-33 1/NKA-BA2-2020; trestné konanie pod č. VII/3Gv 6/22/100-15, v ktorom bolo prokurátorom Úradu špecializovanej prokuratúry rozhodnuté 24. novembra 2022 o podmienenom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného), prokurátor tak účelovo rozdelil aj rozsah trestného činu (prijatý úplatok minimálne v celkovej výške 187.000 eur na samostatný úplatok vo výške 102.000 eur, ide o vec rozhodnutú rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 21. augusta 2023, sp. zn. 12T/6/2023, a na ďalší samostatný úplatok, vo výške 85.000 eur, ide o vec, o ktorej prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, rozhodol uznesením o podmienenom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku z 24. novembra 2022, sp. zn. VII/3Gv 6/22/100-15), čím podľa obžalovaného dosiahol, že atomizovaným (rozdeleným) skutkom (skutkami), pre ktoré bolo vedené trestné konanie na Špecializovanom trestnom súde, pod sp. zn. 12T/6/2023, vo vzťahu ku skutkom, pre ktoré boli vedené samostatné trestné konania pod ČVS:PPZ-331/NKA-BA2-2020 a trestné konanie pod č. VII/3Gv 6/22/100 - 15, nedošlo k naplneniu pojmového znaku „získania prospechu veľkého rozsahu“, minimálne vo výške 133.000 eur a účelovo tak vytvoril podmienky na to, aby predmetný skutok (skutky) mohli byť kvalifikované ako zločin prijímania úplatku, podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (s trestnou sadzbou 3-8 rokov), namiesto ich zákonnej kvalifikácie, ako pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu prijímania úplatku, podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona (s trestnou sadzbou 10-15 rokov), u ktorého je vylúčené uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, a to vzhľadom na zákonné limity normatívne ukotvené v § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, podľa ktorého „pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, ak je v osobitnej časti zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň desať rokov“. Inak povedané, ak by skutok, o ktorom rozhodol rozsudkom Špecializovaný trestný súd v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 12T/6/2023, bol právne kvalifikovaný (z dôvodu objektívnej a subjektívnej súvislosti s čiastkovými útokmi, pre ktoré boli vedené samostatné trestné konania pod ČVS:PPZ-331/NKA-BA2-2020 a č. k.

VII/3Gv-6/22/100-15) ako čiastkový útok pokračovacieho treného činu (obzvlášť závažného zločinu) prijímania úplatku, podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, a nie ako samostatný skutok opakovacieho trestného činu (prečinu) prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, potom nepochybne Špecializovaný trestný súd, by nemohol svedkovi L. R., uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu.

Nič na veci podľa obžalovaného nemení skutočnosť, že predmetné rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ktorými podkvalifikovali predmetný skutok jeho atomizáciou na viaceré čiastkové útoky (skutky), medzičasom nadobudli právoplatnosť (tak ako to argumentačne uvádza súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku), nakoľko aj právoplatné rozhodnutia môžu byť nezákonné, resp. môžu nadobudnúť status nezákonných benefitov. V tejto súvislosti, obhajoba je toho názoru, že poskytnutie nezákonného benefitu, vo forme tzv. podkvalifikácie skutku, svedkovi L. R., v inom trestnom konaní, navyše kauzálne súvisiacu s týmto trestným konaním (z dôvodu objektívnej a subjektívnej súvislosti skutkov), absolútne diskvalifikuje hodnovernosť svedeckej výpovede L. R. produkovanej v tomto trestnom konaní. Odhliadnuc od uvedeného, podľa názoru obhajoby, poskytnutie hoc aj zákonného benefitu svedkovi L. R., v tomto trestnom konaní, vo forme rozhodnutia o podmienenom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku, zásadným spôsobom zoslabuje hodnovernosť a pravdivosť takejto svedeckej výpovede, vo význame, že nemôže ísť o výlučný, resp. jediný dôkaz, na ktorom by mohlo byť založené rozhodnutie o vine obžalovaného, nakoľko ide o výpoveď tzv. zaujatého svedka.

V ďalšej časti odvolania hodnotí obžalovaný svedeckú výpoveď J. J., ktorému rovnako svedčí procesný status spolupracujúcej osoby, tzv. kajúcnika (aj keď v iných trestných veciach) a aj túto výpoveď považuje za neautentickú a nehodnovernú predovšetkým z dôvodu jej nekonzistentnosti, keď svedok v priebehu trestného konania neustále modifikoval tzv. ťažiskové časopriestorové relácie charakterizujúce skutok, pre ktorý je voči obžalovanému vedené trestné stíhanie, ktoré sú reprezentované počtom stretnutí, na ktorých mal svedok registrovať ako má obžalovaný odovzdávať L. R., finančnú hotovosť, ako úplatok, ale rovnako tak aj konkrétnym miestom, spôsobom a jednotlivými okolnosťami, za ktorých mal obžalovaný odovzdávať L. R. predmetné finančné prostriedky. Konkrétne svedok J. J., v spontánnej časti svojej výpovede, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31. marca 2023 (str. 11 posledný odsek), ktorý obžalovaný citoval. Na tom istom hlavnom pojednávaní, na doplňujúcu otázku obhajoby, aby podrobnejšie popísal priebeh odovzdávania finančných prostriedkov obžalovaným R., v ním popisovanom druhom prípade, svedok J. J. uvádza: „k odovzdávaniu peňazí Š. Ž. L., v tom druhom prípade uvádzam, že ja som strážil kapsičku R. celý večer ... a ďalej uvádza: Ja som nevidel ako Š. Ž. odovzdáva peniaze R.. Ja som videl len tú kapsičku“ (str. 13 odsek tretí zápisnice o hlavnom pojednávaní z 21. marca 2023). Následne svedok J. J., na tom istom hlavnom pojednávaní, v rámci odstraňovania rozporov medzi jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní oproti jeho výpovedi z prípravného konania z 21. októbra 2021 uvádza: „odovzdanie peňazí som videl dvakrát“ (str. 14 štvrtý odsek posledná veta zápisnice o hlavnom pojednávaní z 21. marca 2023). Obhajobou namietaná vnútorná nekonzistentnosť svedeckej výpovede J. J., produkovanej na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2023 teda spočíva v počte prípadov, v ktorých registroval, že obžalovaný mal odovzdávať finančné prostriedky L. R., v penzióne F. v R. D., keď v rámci monologickej časti svojej výpovede a rovnako tak vo svojej reakcii pri odstraňovaní rozporov medzi jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní, uvádza, že osobne videl odovzdanie peňazí v dvoch prípadoch, avšak v jeho reakcii na doplňujúcu otázku obhajoby uvádza, že nevidel ako obžalovaný v druhom prípade odovzdával peniaze R.. Z uvedeného potom obžalovaný rezultuje záver, že pokiaľ svedok J. J., v monologickej časti svojej výpovede na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2023, popisuje priebeh odovzdávania peňazí, v priestoroch pred WC, v poradí druhom prípade, potom celkom evidentne popisuje skutočnosť, ktoré osobne nevidel, tak ako to aj on sám uvádza v dialogickej časti jeho výpovede, v reakcii na doplňujúcu otázku obhajoby, obžalovaný opätovne citoval: „ja som nevidel ako Š. Ž. odovzdáva peniaze R.. Ja som videl len tú kapsičku“. Podľa názoru obhajoby, ešte zásadnejšiu nekonzistentnosť vykazuje výpoveď svedka J. J., na hlavnom pojednávaní, oproti jeho výpovedi z prípravného konania z 21. októbra 2021, keď v rámci svojej výpovede z prípravného konania, v reakcii na otázku vyšetrovateľa celkom evidentne popisuje tri stretnutia (posedenia) v penzióne F. v M. (R.) D., na ktorých registroval (videl) ako obžalovaný odovzdával peniaze L. R., a to nasledovným spôsobom: „... raz som zachytil na

začiatku roku 2019, mohlo to byť posedenie v súvislosti s narodeninami alebo meninami L. R., keďže narodeniny má 13.4. a meniny 20.05. a tu si ho R. zavolať von z rumovej miestnosti, ktorá sa nachádza na poschodí, kde mu za dverami odovzdal obálku, ja som v tom čase vychádzal zo záchodov, ktoré boli v tejto chodbe, v lete roku 2019 alebo na jeseň 2019, kedy R. už nebol vo funkcii zorganizoval toto posedenie v predmetnom penzióne, tam mu boli peniaze odovzdané vonku na parkovisku pred penziónom, posledná taká akcia v penzióne F. bola tiež niekedy v máji 2020, kde mu takisto odovzdal finančné prostriedky na parkovisku!“ (str. 6, posledný odsek - odpoveď svedka na otázku vyšetrovateľa, zápisnice z 21. októbra 2021). Oproti tomu, na hlavnom pojednávaní svedok J. J. celkom evidentne popisuje dve stretnutia, na ktorých mal obžalovaný odovzdávať peniaze L. R., pričom v druhom prípade, podľa obžalovaného celkom evidentne popisuje priebeh odovzdávania peňazí, ktoré osobne nevidel. V tejto súvislosti potom podľa obžalovaného vyznieva celkom originálne spôsob akým svedok J. J. vysvetľuje rozpory vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní oproti výpovedi z prípravného konania, keď uvádza, že: „podľa mňa ide o písársku chybu v zápisnici z prípravného konania, kde sú uvedené tri stretnutia v súvislosti s odovzdávaním peňazí, aj v popise z prípravného konania vyplýva, že ja som videl odovzdávanie peňazí iba v dvoch prípadoch ...“ a ďalej dodáva: „v prípravnom konaní sú popísané tri stretnutia, ale odovzdávanie peňazí je popísané len dvakrát“ (str. 14 štvrtý odsek, zápisnice z hlavného pojednávania z 21. marca 2023). Podľa názoru obhajoby diskrepancie (nekonzistentnosť) vykazuje výpoveď svedka J. J. na hlavnom pojednávaní, oproti jeho výpovedi z prípravného konania, aj pokiaľ ide o časové relácie odovzdávania predmetných peňazí, v jednotlivých prípadoch, keď vo svojej výpovedi z prípravného konania z 21. októbra 2021 (str. 6 posledný odsek) situuje v poradí prvé stretnutie, do obdobia začiatku roku 2019, avšak vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2023, situuje v poradí prvé stretnutie, do obdobia konca roku 2019 (str. 13, štvrtý odsek).

Ďalej obžalovaný poukázal na rozpor jeho výpovede s výpoveďou ďalšej spolupracujúcej osoby, tzv. kajúcnika L. R., a to pokiaľ ide o početnosť stretnutí, na ktorých mal L. R. odovzdávať finančné prostriedky obžalovanému, konkrétne miesto, kde malo dôjsť k ich odovzdaniu, ako aj vo vzťahu k ďalším okolnostiam, za ktorých malo dôjsť k odovzdávaniu predmetných finančných prostriedkov, keď svedok L. R. celkom evidentne popisuje iba jedno stretnutie - posedenie v penzióne F. v R. D., na ktorom mu mal odovzdávať finančné prostriedky obžalovaný a zároveň situuje miesto, kde malo dôjsť k odovzdávaniu finančných prostriedkov, na priestory WC, na rozdiel od J. J., ktorý situuje miesto odovzdávania peňazí na chodbu WC. Zároveň možno podľa obžalovaného vo výpovediach označených svedkami spoľahlivo identifikovať zásadnejšie diskrepancie, pokiaľ ide o prípadnú prítomnosť iných osôb pri odovzdávaní finančných prostriedkov, keď svedok L. R. kategoricky vylúčil, aby pri odovzdávaní peňazí mohli byť prítomné aj nejaké iné osoby, povedané slovami L. R., aby tento akt mohla vzhliadnuť aj iná osoba. Z uvedeného potom podľa obžalovaného logicky vyplýva, že svedok J. J. potom nemohol vnímať ani samotný priebeh a ani spôsob odovzdávania finančných prostriedkov. Rozpor medzi svedeckými výpoveďami označených svedkov je podľa obžalovaného potrebné vnímať aj vo vzťahu ku skutkovej okolnosti, či svedok L. R. po tom, čo mal prevziať finančné prostriedky od obžalovaného, z tejto hotovosti poskytol časť aj iným osobám ako je V. U. a H. F. (adresne osobe svedka J. J.), keď svedok L. R. kategoricky poprel, aby z týchto prostriedkov poskytol, bezprostredne po ich prevzatí, nejakú časť iným (ako spomínaným) osobám. Diskrepanciu medzi ich výpoveďami možno podľa obžalovaného spoľahlivo identifikovať aj pokiaľ ide o dobu, resp. svetelné podmienky, za ktorých mal L. R. následne, po prevzatí finančných prostriedkov od obžalovaného, tieto prostriedky odovzdať V. U. a H. F., keď svedok J. J. uvádza, že to malo byť krátko po polnoci, v čase 24:00-00:30 hod. (str. 13 piaty odsek zápisnice o hlavnom pojednávaní z 21. marca 2023), avšak svedok L. R. toto tvrdenie neguje, keď uvádza, že to bolo poobede a dodáva bolo ešte vidno.

Podľa obžalovaného výpoveď svedka J. J. vyznieva nekonzistentne aj v korelácii so svedeckou výpoveďou V. U., ktorý kategoricky poprel, aby od obžalovaného prostredníctvom L. R. prevzal nejakú finančnú hotovosť, ako úplatok, v súvislosti s vyšetrovaním trestnej veci označenej ako „Y“. Nekonzistentne vyznieva svedecká výpoveď J. J. v korelácii so svedeckou výpoveďou V. U. aj vo vzťahu k situovaniu doby, kedy sa malo uskutočniť posledné (v poradí tretie) spoločné stretnutie v penzióne F. v R. D., na ktorom podľa výpovede J. J., mal obžalovaný rovnako odovzdávať finančné prostriedky L. R., keď svedok J. J. vo svojej výpovedi opakovane uvádza, že to malo byť v máji 2020,

avšak podľa výpovede svedka V. U. je objektívne vylúčené, aby v máji 2020 sa uskutočnilo popisované stretnutie, nakoľko v uvedenom období platil tzv. LOOK DOWN z dôvodu proticovidových opatrení, pričom pravdivosť svojho tvrdenia dokumentuje aj záznamom o preprave taxíkom - BOLTOM.

Ďalej obžalovaný považoval svedeckú výpoveď J. J. za neautentickú a nehodnovernú z dôvodu, že svedok J. J. nepravdivo - krivo vypovedal aj v iných prípadoch, v iných trestných konaniach, čo vyplýva predovšetkým zo svedeckej výpovede V. U., ktorý vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom 22. marca 2023, detailne popisuje tieto prípady. Konkrétne, po zdržaní H. F., J. J. mal kontaktovať svedka V. U., či nepozná F. obhajcu, lebo potrebuje F.Č.U. do väzby odkázať, aby na neho nevypovedal, lebo mu dá „šmýkačku“. Následne po tomto stretnutí V. U. zaregistroval v médiách správu, že F. aj s manželkou je stíhaný za legalizáciu a hlavným svedkom mal byť práve J. J.. Svedok V. U., vo svojej výpovedi, popisuje aj ďalší prípad, konkrétne trestnú vec obvineného L., v ktorej J. J. vypovedal ako svedok napriek tomu, že o veci nemal žiadnu vedomosť a v tejto súvislosti mu mal J. J. doslovne povedať: „neviem o tom nič ale musím „ujebať“ L., lebo na mňa vypovedá v inom konaní a že je dohodnutý s prokurátorom Repom, že ak bude vypovedať do jeho konania, teda vo veci L. a spol. a do konania ČESMAD, kde túto spoločnosť mali vypaľovať R. so B., tak mu dá K. pokoj“. V súvislosti s objektivizáciou predmetného „incidentu“ svedok V. U. spísal vzápätí úradný záznam, ktorý založil do vyšetrovacieho spisu (str. 6 zápisnice o hlavnom pojednávaní z 22. marca 2023).

Podľa obžalovaného existovala negatívna motivácia svedka J. J. vypovedať v neprospech obžalovaného, čo možno usudzovať z výpovede svedka V. U., ktorý vypovedal, že jediný kto sa zaujímal a snažil sa kauzu „Y.“ ovplyvňovať, práve v neprospech obžalovaného, bol svedok J. J., ktorý mu mal doslovne povedať: „neboj sa, keď vznesieš obvinenie Š. Ž., budeš mať funkciu na NAKE. Tvrdil, že je v kontakte s P.“ (str. 7 zápisnice z hlavného pojednávania z 22. marca 2023).

Poukázal tiež na to, že v osobe svedka J. J. ide o tzv. kriminálne závadovú osobu, ktorá v minulosti páchala závažnú štrukturovanú a rozsiahlu trestnú činnosť, pre ktorú je aktuálne stíhaný v 8 - 9 veciach za ekonomickú a korupčnú činnosť, pričom v minulosti bol 3-krát právoplatne odsúdený za násilnú trestnú činnosť. Nad rámec uvedeného obžalovaný zdôraznil, že svedok J. J. je aktuálne stíhaný aj za trestný čin marenia spravodlivosti, čo nadobúda na význame práve v kontexte hodnovernosti a pravdivosti jeho svedeckej výpovede aj v tomto trestnom konaní.

Ďalej obžalovaný považoval svedeckú výpoveď J. J. za neautentickú a nehodnovernú z dôvodu, že v osobe svedka J. J. ide o spolupracujúcu osobu, tzv. kajúcnika (aj keď v inej trestnej veci), ktorému boli poskytnuté za jeho spoluprácu, benefity od orgánov činných v trestnom konaní, vo forme rozhodnutia (uznesenia) prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry z 9. februára 2024, č. k. VII/3 Gv 1/24/1000-10, o podmienčnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného a rovnako uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry zo 6. marca 2024, mu bolo podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku, podmienčne zastavené trestné stíhanie vedené pod ČVS: PPZ-110/NKA-VY3-2022. Podľa názoru obhajoby, bez významu, vo vzťahu k hodnoteniu hodnovernosti a pravdivosti svedeckej výpovede J. J. v tomto trestnom konaní nie je ani skutočnosť, že svedok J. J., bol na základe príkazu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry z 3. decembra 2021, č. k. VII/3 Gv 67/21/1000-130, prepustený z väzby na slobodu. Obhajoba hodnotí predmetné rozhodnutie prokurátora o prepustení svedka J. J. z väzby na slobodu, za zásadný benefit, ktorý je v priamej časovej kauzalite s rozhodnutím svedka J. J. spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní v tomto trestnom konaní, a vypovedať v neprospech obžalovaného. Podľa názoru obhajoby svedok J. J. urobil jednoduchý tzv. barter, teda vymenil svoje prepustenie z väzby na slobodu za väzobné trestné stíhanie obžalovaného. Obhajoba hodnotí označený benefit poskytnutý svedkovi J. J., ako nezákonný benefit.

Ďalej obžalovaný považoval svedeckú výpoveď J. J. za neautentickú a nehodnovernú pre snahu svedka J. J. koordinovať (zosúlaďovať) obsah svojich svedeckých výpovedí s výpoveďami svedka L. R., čo možno podľa obžalovaného názorne ilustrovať na obsahu oboznamovaných screenshotov komunikácie medzi označenými svedkami, podľa obsahu ktorej svedok L. R. kontaktoval svedka J. J. a požiadal ho, aby potvrdil, tzv. zakrižoval jeho budúce svedecké výpovede, čo mu aj svedok J. J. prisľúbil, a podľa

obsahu jeho výpovedi v tomto konaní, aj zrealizoval. Právne bez významu (vo vzťahu k dôvodnosti procesného postupu v trestnej veci „Y.“) nie je ani svedecká výpoveď JUDr. H. V., ktorá relevantným spôsobom objasnila procesné dôvody, ktoré viedli orgány činné v trestnom konaní v trestnej veci „Y.“, vzniesť obvinenie voči osobe obžalovaného s odstupom 4 rokov po tom, čo bolo vznesené obvinenie iným osobám, ako aj procesné dôvody vylúčenia predmetnej trestnej veci na samostatné konanie a jej následného spojenia s pôvodnou trestnou vecou, keď uviedla, že spoločnosť V. A. s.r.o., nebola koncovou spoločnosťou s výsledným vzťahom na štátny rozpočet a navyše spoločnosť V. A. s.r.o., sa javila na začiatku ako bežná obchodná firma, ktorá obchodovala so železom aj mimo predmetnej trestnej činnosti (str. 5 zápisnice o výsluchu svedkyne JUDr. H. V. z 9. decembra 2021). Podľa obžalovaného zároveň ozrejmla, že dôvodom, pre ktorý bola tak trestná vec obžalovaného „Y.“ spolu s ďalšími dvomi osobami vylúčená na samostatné konanie bol dôvodný predpoklad, že budú spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, čo sa v prípade H. Z. a J.. B. aj potvrdilo, avšak v prípade obžalovaného nie, a preto jeho trestnú vec opätovne spojili s pôvodnou trestnou vecou „Y.“ (str. 4 zápisnice o výsluchu svedkyne JUDr. H. V. z 9. decembra 2021). V predmetnej trestnej veci boli vypočutí aj ďalší svedkovia, ktorí sa mali zúčastniť spoločenských stretnutí v penzióne F. v R. D., nie však samotného odovzdávania finančných prostriedkov (Ing. Y. L. a ďalší) avšak títo nemali žiadnu vedomosť o skutkoch, ktoré sú predmetom tohto trestného stíhania.

Obžalovaný upriamil pozornosť odvolacieho súdu aj na obsah svedeckej výpovede JUDr. J.. M., ktorý podľa neho ozrejml, že procesné rozhodnutie o vylúčení veci (obvinených osôb) na samostatné konanie, v trestnej veci „Y.“, nebolo výnimočným opatrením a bolo realizované opakovane, čo ilustroval na rozhodnutí vylúčení veci dvoch českých občanov (obvinených), jednou z týchto osôb bol H. Ž. a jedného slovenského občana (obvineného) a malo ísť o osobu K. Č. a to z dôvodu očakávanej spolupráce označených obvinených s orgánmi činnými v trestnom konaní (str. 9 zápisnice o výsluchu svedka JUDr. J.. M. zo 7. januára 2022). Z obsahu referovanej svedeckej výpovede teda podľa obžalovaného vyplýva, že procesné rozhodnutia o vylúčení vecí na samostatné konanie, neboli v predmetnej trestnej veci ojedinele - výnimočným opatrením, keď vyšetrovateľ vylúčil trestnú vec obžalovaného spolu s ďalšími dvoma osobami na samostatné konanie, v trestnej veci „Y.Č.“. Jednoducho označený procesný postup vyšetrovateľa nemožno podľa obžalovaného označiť za „neštandardný“, nakoľko nevykazuje žiadne anomálie oproti tomu ako vyšetrovateľ postupoval, v obdobných procesných situáciách voči iným obvineným v trestnej veci „Y.“.

Sumarizačne potom obžalovaný konštatoval, že označené svedecké výpovede spolupracujúcich osôb, tzv. kajúcnikov, neobstáli v teste hodnovernosti, v korelácii s procesnými pravidlami hodnotenia dôkazov, normatívne ukotvených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda tak jednotlivo (z hľadiska ich hodnovernosti, pravdivosti a zákonnosti), ako aj v súvislosti s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov. Obhajoba je rovnako toho názoru, že označené svedecké výpovede spolupracujúcich osôb, neobstoja v teste hodnovernosti, ani v korelácii s hodnotiacimi kritériami vyplývajúcimi z medzinárodných dokumentov, ako aj konštantnej judikovanej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú poukázal. Obžalovaný ďalej argumentoval, že hodnovernosť svedeckej výpovede spolupracujúcej osoby, tzv. kajúcnika, je potrebné veľmi dôsledne posúdiť v intenciách nasledovných hodnotiacich kritérií:

1. z hľadiska jej vnútornej konzistentnosti, ako aj jej konzistentnosti v kontexte s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov;
2. z hľadiska charakteru a rozsahu poskytnutých procesných benefitov, v tomto, ale a aj v iných trestných konaniach;
3. či je výpoveď spolupracujúcej osoby podporovaná a verifikovaná inými hodnovernými (pravdivými) dôkazmi, s výnimkou svedeckých výpovedí ďalších spolupracujúcich osôb;
4. či poskytnuté benefity podliehali súdnej kontrole;
5. z hľadiska motivácie (či už pozitívnej alebo negatívnej) spolupracujúcej osoby vypovedať tendenčne - účelovo v neprospech iných osôb.

Vo vzťahu k posudzovanej vnútornej konzistentnosti, svedeckej výpovede tzv. kajúcnika L. R., ako aj jej konzistentnosti s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov, obžalovaný (opätovne) konštatoval, že predmetná svedecká výpoveď vykazuje zásadnú vnútornú nekonzistentnosť, keď poukázal na už

uvedené skutočnosti, opätovne tiež poukázal na poskytnuté benefity, ktoré považuje za nezákonné a v podstate zopakoval dôvody, pre ktoré nepovažuje poskytnuté benefity za súladné so zákonom.

Vo vzťahu k namietanej absencii súdnej kontroly benefitov poskytnutých spolupracujúcim osobám, tzv. kajúcnikom, L. R. a J. J., obžalovaný zdôraznil, že referované procesné benefity boli poskytnuté označeným svedkom v prípravnom konaní dozorovým prokurátorom, teda bez toho, aby podmienky ich poskytnutia podliehali aspoň aprobovanému súhlasu (kontrole) zo strany sudcu pre prípravné konanie, tak ako to konštantne judikuje aj Európsky súd pre ľudské práva, práve vo vzťahu k Slovenskej republike (vo veci Erik Adamčo proti Slovensku, č. 19990/20, body 62 a 75) a teda spôsobom ako je to aktuálne normatívne ukotvené v § 215 ods. 3 a v § 218 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorých o zastavení trestného stíhania, resp. o podmieničnom zastavení trestného stíhania rozhoduje sudca pre prípravné konanie a nie dozorový prokurátor, ako to bolo doposiaľ.

Vo vzťahu k avizovanej motivácii spolupracujúcich osôb, tzv. kajúcnikov, L. R. a J. J. vypovedať účelovo a nepravdivo obžalovaný poznamenal, že vo všeobecnosti, pozitívnu motiváciu pre svedka - kajúcnika, predstavuje jeho snaha získať, resp. si udržať už poskytnuté benefity zo strany orgánov činných v trestnom konaní, či už odklonného alebo dočasného (procesného) charakteru. Predovšetkým avizovaná snaha kajúcnika udržať si poskytnuté, či prisľúbené benefity od orgánov činných v trestnom konaní, podľa názoru obžalovaného zakladá stav podradenosti a závislosti kajúcnika od orgánov činných v trestnom konaní. Navyše v situácii, keď poskytnuté benefity, sú v našom Trestnom poriadku koncipované ako nenárokovateľné, t. z. že je na subjektívnej úvahe orgánov činných v trestnom konaní, či ak áno, ktoré a akým spôsobom sa voči kajúcnikovi uplatnia a navyše bez akejkoľvek súdnej kontroly. In concreto, charakter, povahu a rozsah benefitov poskytnutých spolupracujúcim osobám - kajúcnikom - L. R. a J. J., obžalovaný podrobne referoval v predchádzajúcej časti tohto odvolania, na ktorú v jednotlivostiach odkázal. V tejto súvislosti, podľa názoru obžalovaného vzhľadom na rozsah benefitov poskytnutých spolupracujúcej osobe L. R., ktoré pokrývajú takmer všetku trestnú činnosť, ktorá doposiaľ vyšla najavo, ako aj vzhľadom na povahu poskytnutých benefitov zaručujúcich jeho faktickú bezprostrednosť, nielenže pozitívne motivovali svedka L. R., pri jeho rozhodovaní spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, pri usvedčovaní jeho osoby, zo spáchania predmetného skutku, ale rovnako tak označeného svedka dokonca premotivovali k tejto spolupráci, keď mu orgány činné v trestnom konaní poskytlí, celkom evidentne aj referované nezákonné benefity.

V priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní sa podarilo skutkovo ustáliť, existenciu aj tzv. negatívnej motivácie svedkov - kajúcnikov vypovedať nepravdivo, tendenčne a účelovo v jeho neprospech. Konkrétne, z obsahu svedeckej výpovede Mgr. J. F. na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2023, vyplýva, že R. nebol dobrý človek, bol falošný, keď mu volal nadriadený povedal, že sa nachádza na inom mieste, ako skutočne boli, rovnako tak klamal aj keď mu niekto volal z rodiny. Keď išiel za nadriadeným povedal, že si musí dať „teľací ksicht“, keď išiel za Ž. na stretnutie povedal „Kurvy nevedia sa podeliť“ (str. 4 predposledný odsek zápisnice z hlavného pojednávania z 21. marca 2023). Z obsahu referovanej svedeckej výpovede podľa obžalovaného vyplýva, že existencia tzv. negatívnej motivácie u označeného svedka - kajúcnika, vyplýva z jeho závidi voči osobe obžalovaného a zároveň dokumentuje, že obžalovaný sa s L. R. „nedelil“ o svoje peniaze, ani vo forme poskytnutia úplatku. Rovnako možno podľa obžalovaného spoľahlivo skutkovo ustáliť aj existenciu tzv. negatívnej motivácie vo výpovedi ďalšieho tzv. kajúcnika - J. J., keď svedok V. U. na hlavnom pojednávaní konanom 22. marca 2023, vypovedal, že „jediný, kto sa zaujímal o kauzu „Y.“ bol J. J.. Ja som mu povedal, že si to ja rozhodnem ako budem chcieť. Nerozumel som tomu, prečo ho to tak zaujíma. Hovoril mi, neboj sa, budeš mať funkciu na NAKA, keď vznesieš obvinenie Š. Ž.. Tvrdil, že je v kontakte s P.. Toto sa malo udiť keď sme vychádzali z reštaurácie O. v L. pri Justičnom paláci“ (str. 7 zápisnice z hlavného pojednávania z 22. marca 2023). Podľa názoru obžalovaného, popisovaná intervencia svedka J. J. u vyšetrovateľa vyšetrojúceho trestnú vec „Y.“ v neprospech obžalovaného, celkom jednoznačne (priamo) svedčí o existencii negatívnej motivácie označeného svedka, pričom svedecká výpoveď označeného svedka nie je podporovaná súborom ďalších, či už priamych alebo nepriamych dôkazov, a to v záujme verifikácie tejto svedeckej výpovede, ktoré by tvorili nepretržitú a súvislú reťaz dôkazov, logicky sa navzájom dopĺňujúcich a podporujúcich dôvodnosť vedeného trestného stíhania voči jeho osobe. Inak

povedané, svedeckú výpoveď jediného svedka tzv. kajúcnika, navyše vykazujúca označené diskrepancie, nie je objektívne spôsobilú objektivizovať, že predmetný skutok sa stal. Podľa obžalovaného na veci nič nemení skutočnosť, že v priebehu tohto trestného konania bola produkovaná svedecká výpoveď ďalšej spolupracujúcej osoby, tzv. kajúcnika, J. J., ktorú z dôvodov podrobne referovaných v predchádzajúcej časti tohto odvolania, považoval za absolútne nehodnovernú a nepravdivú, ktorá neguje svedeckú výpoveď L. R., vo vzťahu ku všetkým rozhodujúcim tzv. ťažiskovým skutkovým okolnostiam charakterizujúcich skutok, pre ktorý je vedené voči obžalovanému predmetné trestné stíhanie. V tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že podľa judikovanej praxe Ústavného súdu Českej republiky (sp. zn. I. ÚS 520/2016), na uznanie viny obžalovaného nepostačuje len osamotená výpoveď tzv. kajúcnika - zaujatého svedka, ktorý má záujem na výsledku trestného konania, pritom je bez významu, či ide o jedného svedka alebo viacerých svedkov, ktorých taktiež možno označiť za svedkov, ktorí majú záujem na výsledku trestného konania. Inak povedané svedeckú výpoveď zaujatého svedka - kajúcnika, nemôže procesne účinne podporiť tzv. zakrižovať svedeckú výpoveď iného zaujatého svedka - kajúcnika, ktorá vykazuje rovnaký handicap z hľadiska jej hodnovernosti a pravdivosti. Osobitne uvedené platí vo vzťahu k čiastkovým útokom (skutku) pôvodne (podľa uznesenia o vznesení obvinenia) označeným ako 1, b, c, kde podľa obžalovaného neexistuje žiaden ani len formálny (potenciálny) dôkaz, ktorý by podporoval svedeckú výpoveď L. R. a obžaloba to dokonca ani len formálne netvrdí, pričom súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, celkom evidentne opomenul odôvodniť svoje rozhodnutie vo vzťahu k označeným čiastkovým útokom predmetného skutku! Len z opatrnosti a v záujme právnej istoty obžalovaný poznamenal, že s určitou dôkazom, ktorý by bol objektívne spôsobilý podporiť, tzv. zakrižovať svedeckú výpoveď L. R., nie je svedecká výpoveď J. J., z dôvodu existencie negatívnej motivácie vypovedať nepravdivo a v neprospech obžalovaného a pritom je právne bez významu skutočnosť, či svedok J. J. tak konal z vlastnej iniciatívy alebo z podnetu inej osoby, konkrétne pána P..

Vzhľadom na namietanú nesprávnosť a neúplnosť deklarovaných skutkových zistení (záverov) v napadnutom rozsudku, ktoré postihujú tzv. ťažiskové skutkové okolnosti tvoriace konštrukciu skutku, pre ktorý je voči obžalovanému vedené trestné stíhanie, podľa neho neobstoja potom ani súdom prvého stupňa deklarované právne závery, že predmetný skutok sa stal, vykazuje znaky trestného činu podplácania podľa § 333 ods. 1 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a že spáchal predmetný skutok (trestný čin). Vo vzťahu k právnym záverom odôvodňujúcim výrok rozsudku o vine obžalovaný osobitne zdôraznil, že tento musí byť výrazom celkom jednoznačného, žiadne dôvodné pochybnosti nevzbudzujúceho záveru, že sa skutok stal a že sa práve obžalovaný dopustil skutku uvedeného výroku rozsudku, že tento skutok vykazuje znaky niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti (III. ÚS 25/06; I. ÚS 292/2020; I. ÚS 296/2020). V danom prípade, je podľa názoru obžalovaného napadnutý rozsudok o vine, založený na jedinom priamom dôkaze, vo forme svedeckej výpovede svedka Ing. L. R., ktorému v tomto trestnom konaní svedčí procesný status spolupracujúcej osoby, ktorého osoba je nehodnoverná a svedecká výpoveď nepravdivá (z dôvodov podrobne vyššie uvedených), ktorý nie je podporovaný súdom relevantných nepriamych dôkazov (pre namietanú nehodnovernosť osoby svedka J. J., ako aj nepravdivosť jeho svedeckej výpovede, z dôvodov ktoré sú rovnako podrobne vyššie uvedených, ako aj pre absenciu akejkoľvek kauzality, súdom prvého stupňa akcentovaných ďalších nepriamych dôkazov, vo forme fotoalbumu spomienok, či Zmluvy o prenájme motorového vozidla), ktoré by vo svojom súhrne boli výrazom celkom jednoznačného, žiadne dôvodné pochybnosti nevzbudzujúce záveru, že sa predmetný skutok stal, vykazuje znaky predmetného trestného činu a že spáchal predmetný skutok.

Na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd, podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) Trestného poriadku, napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a vo veci rozhodol.

Obžalovaný doplnil odvolanie podaním, doručeným 23. júna 2025, v ktorom opakovane poukázal na už namietané skutočnosti a na to, že skutková veta napadnutého rozsudku v sebe zahŕňa viacero konaní ktoré môžu byť posúdené ako samostatné skutky, alebo viaceré čiastkové útoky jedného

pokračovacieho trestného činu a to v závislosti od predpokladaného úmyslu a času spáchania, avšak v žiadnom prípade nie je možné v aktuálnej trestnej veci konštatovať spáchanie jedného skutku, nakoľko zo skutkovej vety, ale ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, či by uvedené viaceré konania mohli na základe jednotného zámeru a spojitosti v čase tvoriť jeden pokračovací trestný čin, pričom z nesprávneho príliš všeobecného prístupu k vymedzeniu skutku vyplynulo (okrem iného) aj nesprávne hodnotenie dokázaných skutočností súdom. Podľa obžalovaného skutkový dej popísaný v napadnutom rozsudku nenapĺňa a ani nemôže naplniť znaky prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko (i) nie je dostatočne špecifikovaná vec všeobecného záujmu, (ii) opis konania nie je dostatočne odlišiteľný od skutku spočívajúceho podľa výroku rozsudku v poskytovaní neoprávnených peňažných plnení v súvislosti s vyšetrovaním tzv. kauzy „Y.T.“ a (iii) súčasne znenie skutku pripúšťa dve alternatívy právneho posudzovania opisu konania, keď pojmy „dozerať a byť nápomocný pri nelegálnych aktivitách“ môže na jednej strane predstavovať účasť Ing. L. R. na bližšie nešpecifikovaných trestných činoch, predovšetkým vo forme fyzickej alebo psychickej pomoci, ako aj poskytovanie určitých peňažných plnení bez aktuálnej existencie súvislosti s vecou všeobecného záujmu. Predmetný skutok vo svojom opise nezodpovedá ani vykonanému dokazovaniu, keďže svedok Ing. L. R. vo svojej výpovedi len stroho odkázal, že si spomína na také tri peňažné plnenia, avšak nevysvetlil za čo ich mal prijať. Zároveň tvrdil, že jedno z týchto plnení (avšak nie je zrejme ktoré) malo byť odovzdané nie v Bratislave, ale v Košiciach, čo opäť nenachádza oporu v skutkovej vete. Zároveň nie je z výpovede svedka Ing. L. R. zrejme, či suma 50.000 eur bola dohodnutá vopred a len splácaná v častiach alebo uvedené tri peňažné plnenia vo výške 13.000, 17.000 a 20.000 eur predstavovali samostatne dohodnuté odmeny, pričom nie je ani zrejme v akých súvislostiach, za akú konkrétnu činnosť mali byť dohodnuté a vôbec odovzdané. Výpoveď svedka Ing. L. R. potvrdzovaná svedkom J. J., či iným dôkazom, teda nemôže byť dostatočným podkladom pre uznanie viny.

K ďalšiemu skutku obžalovaný poukázal na to, že obsahuje dva varianty skutkového deja a to (i) „angažovať sa v daňových trestných veciach spol. V., s. r. o.“ a (ii) „poskytovať informácie v daňových trestných veciach spol. V., s. r. o.“ a namietal, že znenie skutkovej vety neobsahuje zákonom požadovaný dostatočne vymedzený opis „veci všeobecného záujmu“, ako predpokladu pre trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko daňové trestné veci spol. V., s. r. o. (aj keď s dôvetkom v znení: „riešené aj vtedajšou NjFP“) je príliš všeobecný a neurčitý opis. Súčasne skutková veta obsahuje vnútornú diskrepanciu, nakoľko vyšetrovanie alebo operatívne preverovanie sa muselo viesť pod pridelenou spisovou značkou, týkať sa určitej osoby a mať zafinované konkrétne podozrenie. Diskrepancia spočíva v tom, že na jednej strane skutková veta vychádza z konštatovania množného čísla, teda viacerých daňových trestných vecí, ale zároveň je uvedené, že „išlo o vec riešenú (aj) na vtedajšej NjFP“, čo v rozpore s predchádzajúcim tvrdením indikuje výhradne jednu konkrétnu trestnú vec, ktorá by mala byť riadne identifikovaná. Použitie priradovacej spojky „aj“ v znení „vec riešenú aj na vtedajšej NjFP“ nedefinuje množné alebo jednotné číslo, ale indikuje, že vec sa riešila na viacerých súčastiach polície, teda nie len na NjFP, ale aj na NjFP. Zároveň zo sumarizácie vykonaných listinných dôkazov, ktorá je uvedená na stranách 34 - 35 rozsudku, ale ani z hodnotenia dokázaných skutočností súdom, ktoré sa nachádza na stranách 35 - 41 napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd vykonal čo i len jeden listinný dôkaz preukazujúci existenciu takého trestného konania týkajúceho sa spol. V., s. r. o. v najširšom slova zmysle, teda či už priamo tejto obchodnej spoločnosti alebo jej konateľa, či zamestnancov a podobne.

Svedok J. J. potvrdzuje v tejto časti poskytnutie peňažného plnenia veľmi vágne, nakoľko vo svojej výpovedi uvádzal len všeobecné tvrdenia.

Obžalovaný namietal tiež, že zatiaľ čo skutky (dozor nad a pomoc pri trestnej činnosti) a (angažovanie sa a poskytovanie informácií vo veci V. s.r.o.) nespĺňajú požiadavky na riadne vymedzenie konania tvoriaceho predmet obvinenia, či obžaloby, je skutok (poskytovanie úplatku za nevznesenie obvinenia vo veci tzv. „Y.“) opísaný tak, že umožňuje jeho zaradenie pod skutkovú podstatu prečinu podplácania, avšak vzhľadom na vymedzenie časového rozsahu spáchania neurčito na obdobie rokov 2016 až 2020 nie je možné bez ďalšieho konštatovať naplnenie kvalifikačného znaku „voči verejnému činiteľovi“ tak, ako to vyžaduje § 333 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nakoľko podľa výsluchu svedka Ing. L. R. bol jeho služobný pomer v policajnom zbore ukončený v auguste 2019. V opise skutku absentuje

vymedzenie odovzdania prvého (resp. aspoň jedného) úplatku v období, v ktorom ešte Ing. L. R. bol verejným činiteľom, teda bol príslušníkom policajného zboru. Skutková veta síce na jednej strane uvádza, že úplatky mali byť odovzdávané v rokoch 2016 až 2020, avšak súčasne konštatuje nezistenie presného dátumu odovzdania. V tomto význame nie je vylúčené a dokonca je priamo prijateľné, že úplatky mali / mohli byť poskytované až po auguste 2019. Zo samotného opisu v znení: „najmä v období Vianoc“ totiž nevyplýva jasne, že k tomu došlo vo všetkých piatich prípadoch vždy okolo obdobia Vianoc, čo by jasne konštatovalo a teda predpokladalo odovzdanie úplatku päťkrát a to v rokoch 2016, 2017, 2018, 2019, 2020 vždy v období okolo Vianoc. V dôsledku nesprávneho vymedzenia skutku v obžalobe vznikajú aj pochybnosti o správnosti skutkových zistení, ktoré v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžadujú opakovanie výsluchu svedkov Ing. L. R. a J. J., tak aby sa podrobne vyjadrili ku každému obžalobou predpokladanému skutku kladenému mi za vinu a nezovšeobecňovali svoje tvrdenia, keďže takýmto vedením konania sú v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku porušené ustanovenia umožňujúce objasnenie veci, ale aj efektívny výkon práva na obhajobu.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný poukázal na to, že zásadnou otázkou úplnosti ako aj zákonnosti dokazovania na hlavnom pojednávaní je spôsob, ktorým súd prvého stupňa pristúpil k objasňovaniu (i) okolností, za ktorých začal spolupracujúci obvinený Ing. L. R. usvedčovať obžalovaného, ako aj (ii) dôvodov, ktoré ho k výpovedi proti nemu viedli, nakoľko k tomu došlo až približne 8 mesiacov po zahájení spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní a až potom ako v niekoľkých výsluchoch v procesnom postavení svedka (teda po riadnom poučení) výslovne poprel poskytnutie úplatku zo strany obžalovaného.

Konkrétne poukázal na to, že objasňovanie skutku vo veci tzv. Y. začalo v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2020, ktorá vznikla v dôsledku vylúčenia trestnej veci obvineného Mgr. X. J. stíhaného pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 uznesením podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku z 12. novembra 2020 na samostatné konanie. V trestnej veci obvineného Ing. X. J. bol pod ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2020 ako svedok 26. novembra 2020 vypočutý Ing. L. R., ktorý sa vyjadril aj ku skutku ovplyvňovania vyšetrovania kauzy tzv. „Y.“, pričom uvedenú zápisnicu obžalovaný pripojil ako prílohu odvolania. Z dokazovania vykonanom na hlavnom pojednávaní nevyplýva kedy a za akých okolností spolupracujúci obvinený Ing. L. R. prvý raz informoval orgány činné v trestnom konaní o skutku spočívajúcom v ovplyvňovaní vyšetrovania v kauze tzv. „Y.“, existujúcimi listinnými dôkazmi, nadväzujúcimi na vykonaný dôkaz v podobe zvukového záznamu (zv. 3., č. l. 908) z 22. októbra 2020 je preukázané, že (i) Ing. L. R. bol v prítomnosti svojho obhajcu JUDr. G. Z. prvý raz zo strany orgánov činných v trestnom konaní vypočutý 23. októbra 2020, kedy o danom úkone nebola spísaná zápisnica, ale len úradný záznam založený v trestnej veci vedenej na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/4 Gn 242/20/1000. Tak ako vyplýva z vyrozumenia, prostredníctvom e-mailu z 5. júla 2022, predloženého advokátskou kanceláriou DENTONS do trestnej veci vedenej pod ČVS: UIS-48/BKOK-2021, boli v bližšie nešpecifikovanom období pred 22. októbrom 2020 oslovení zo strany Ing. L. R., ktorý prejavil záujem o spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom konkrétne bol kontaktovaný a úvodné stretnutia vykonal advokát JUDr. Daniel Lipšic, ktorý zabezpečil na základe vôle Ing. L. R. už skôr uvedené prvé stretnutie medzi ním a prokurátormi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorého sa aj osobne zúčastnil. Následne došlo v jednotlivých dňoch k výsluchu Ing. L. R. v procesnom postavení svedka, nakoľko 22. októbra 2020 bolo začaté trestné stíhanie uznesením pod sp. zn. VII/3 Gv 147/20/1000 v kauze neskôr známej ako tzv. „S.“.

Pri výsluchu 4. novembra 2020 sa svedok Ing. L. R. vyjadril k osobe obžalovaného a k spol. V., s. r. o., avšak ešte nie vo všetkých súvislostiach ako v aktuálne vedenej trestnej veci a obžalovaného začal usvedčovať až po vyčistení 7. júla 2021 (zv. 1, č. l. 7) výpoveďami z 15. júla 2021, 21. septembra 2021, 6. októbra 2021, 23. marca 2022 (zv. 1, č. l. 178 - 216). Všetkých týchto úkonov sa zúčastnil advokát JUDr. G. Z., ktorý so svedkom vykonal aj porady smerujúce k jeho spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní, čo vyplýva aj zo zvukového záznamu (zv. 3, č. l. 908 - 917) vykonaného na hlavnom pojednávaní 24. februára 2024. Na základe výpovede spolupracujúceho obvineného Ing. L. R. z 26. novembra 2020, bolo svedkovi odložené vznesenie obvinenia v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2020, pričom následne ako svedok pod tým istým ČVS vypovedal k podstate aktuálne prejednávaneho skutku ešte aj 25. februára 2021. Skutok preverovaný v danom konaní spočíval v ovplyvňovaní vyšetrovania vo veci tzv. „Y.“.

Rozdiel medzi skutkom preverovaným pod ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2020 a skutkom tvoriacim predmet aktuálneho trestného konania, spočíva len v tom, že v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2020 menovaný svedok, resp. spolupracujúci obvinený Ing. L. R. jeho za páchatela nielenže neoznačoval, ale výslovne na kladené otázky poskytnutie úplatku odmietal. Zápisnice o výsluchu svedka Ing. L. R. vykonané v dňoch 26. novembra 2020 a 25. februára 2021 z trestnej veci vedenej od ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2021 obžalovaný mal záujem vykonať nie podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku za účelom odstraňovania rozporov, ale v rozsahu, ktorý umožní preukázať, že potom čo sa svedok R. rozhodol spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a objasňovať trestnú činnosť, za čo mu bolo priznané odloženie vznesenia obvinenia, napriek konkrétnym otázkam k jeho osobe, počas obdobia dlhšieho ako 8 mesiacov výslovne popieral spáchanie skutku, pre ktorý je obžalovaný v aktuálnej trestnej veci.

Z obsahu spisového materiálu v aktuálnej trestnej veci nie je možné ustáliť, za akých okolností došlo k zmene postoja svedka Ing. L. R. k obžalovanému. Podľa úradného záznamu vyšetrovateľa PZ npor. Mgr. H. N. z 12. júla 2021 pod č. p. PPZ-NKA-OV-861-005/2021-PZ bol 7. júla 2021 s Ing. L. R. vykonaný v Bratislave účelovo zameraný rozhovor, nakoľko existoval predpoklad získania informácií vo veci podozrenia z korupčnej trestnej činnosti súvisiacej s minulým pôsobením v riadiacej funkcii NAKA, pričom práve pri tomto rozhovore začal uvádzať skutočnosti usvedčujúce obžalovaného z poskytnutia úplatku v súvislosti s ovplyvňovaním vyšetrovania v trestnej veci známej ako tzv. kauza „Y.“.

Obdobný účelovo zameraný rozhovor svedok absolvoval podľa obsahu vyšetrovacieho spisu (zv. 1, č. l. 3) aj 1. júna 2021, s príslušníkmi PZ mjr. Mgr. K. H. a mjr. Mgr. L. G. č. p. PPZ-NKA-OBA-78/061/2021-PZ, pričom sa vyjadroval k obžalovanému tak, že žiadne úplatky vo vzťahu k ovplyvňovaniu kauzy tzv. „Y.“ spomínať nemal. Tento úkon však nadväzuje na zvukový záznam zabezpečený v trestnej veci vedenej pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021, z 26. mája 2021, zachytávajúci rozhovor príslušníkov PZ zaradených na PPZ, NaKA BA v kancelárii pplk. Mgr. E. Č., pričom z prepisu tohto rozhovoru príslušníkov PZ vyplýva, že títo sa dohovárali na technickom, teda neoficiálnom výsluchu Ing. L. R., nakoľko potrebovali preveriť aké informácie si Ing. L. R. zabezpečoval od iných osôb a nechceli riskovať oficiálny výsluch. Predmetné podozrenia sa aktuálne preverujú na Úrade inšpekčnej služby (ďalej len „UIS“) pod ČVS: UIS-149/1-OISS-2024. Z tohto vyšetrovacieho spisu vyplýva, že Ing. L. R. sa dostavil v čase 11:49:56 hod. do budovy NAKA a odišiel v čase 16:19:58 hod., pričom väčšina jeho pobytu na NaKA BA nie je pokrytá trvaním úkonu podľa úradného záznamu (zv. 1, č. l. 3), ktorý začal v čase 13:30 hod. a neobsahuje uvedenie času ukončenia.

Obžalovaný namietal postup súdu prvého stupňa s tým, že na hlavnom pojednávaní 10. januára 2023 odmietol návrh obhajoby na vykonanie listinného dôkazu zo zv. 1, č. l. 600 až 611, teda podstatnej časti zápisnice o výsluchu svedka Ing. L. R. z 25. februára 2021, z trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2021, ktorá bola zabezpečená (viď č. l. 598 - 599) oficiálne konajúcim vyšetrovateľom počas prípravného konania a samosudca postupoval podľa ustanovenia § 277 ods. 4 Trestného poriadku (pozn. opätovne na hlavnom pojednávaní 20. februára 2024, viď str. 12 zápisnice), ktorý predpokladá odmietnutie dôkazu v situácii ak súd zistí, že ho nie je možné vykonať, teda napríklad ak navrhovaného svedka nie je možné identifikovať alebo zabezpečiť. Podľa zvukového záznamu z daného termínu hlavného pojednávania (v čase 2:42:36) samosudca vysvetľuje, že: „zákon a rozhodovacia prax neumožňujú čítať výpoveď z iného trestného konania, nesmie byť zamieňané procesné postavenie obvineného a svedka, ale obhajoba sa môže pýtať na tvrdenia obsiahnuté v tomto výsluchu“.

Svedok Ing. L. R. v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2020, ako aj v trestnej veci obžalovaného vypovedal v procesnom postavení svedka, z čoho je možné vyvodiť, že po riadnom poučení mal povinnosť vypovedať pravdu a výpovede svedka nesmú obsahovať diametrálne odlišné tvrdenia vo význame „vypovedám A“, neskôr to odvolávam a „vypovedám non A“.

Podľa obžalovaného bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vysporiadať sa s otázkou, či listina v podobe výsluchu svedka Ing. L. R. z 25. februára 2021 bola získaná zákonným spôsobom, či bol riadne poučený, či vypovedal slobodne, bez nátlaku a vážne, ale aj či existujú ďalšie obdobné listiny, ako napríklad výsluch z 26. novembra 2020. Na základe uvedených zistení by bolo možné posúdiť legálnosť dôkazu a rozsah, v ktorom bude podľa § 269 Trestný poriadok pripustený za účelom vysvetlenia zo strany svedka - spolupracujúceho obvineného Ing. L. R..

Svedok Ing. L. R. ako ozrejmenie skutočnosti prečo od začiatku spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní až do 7. júla 2021 nevypovedal usvedčujúcim spôsobom proti obžalovanému uviedol,

že [...] „Na vysvetlenie chcem uviesť, že pán Ž. mi nikdy za svoju osobu za nejakú trestnú vec peniaze nedal, len ma požiadal aby som dal peniaze svojim kolegom. Preto som uvádzal, že mne peniaze nedal.“ „Dal mi peniaze nie za seba, ale za spoločnosť V.. Dal mi peniaze 13, 17 a 20 tisíc z jeho podnikateľskej činnosti, ale neboli to peniaze za Y. alebo za jeho trestnú činnosť.“ [...]

Uvedené vysvetlenie považuje obžalovaný za nedostatočné a zmätočné, pričom v prípade tak vážnych rozporov v tvrdeniach spolupracujúceho obvineného, dokonca ťažiskového a jediného priameho svedka, sa vyžaduje podrobné skúmanie všetkých okolností jeho výpovede.

Ďalej obžalovaný poukázal na to, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny nielen z dôvodu nesprávneho odmietnutia existujúcich listinných dôkazov, ale aj z dôvodu absencie vysvetlenia daného postupu súdu prvého stupňa, ktorým odmietol vykonať predmetné listinné dôkazy v napadnutom rozsudku. Nesprávnosť postupu súdu prvého stupňa pritom vyplýva aj z dvojakého prístupu, keď samosudca na hlavnom pojednávaní vykonal úradný záznam spísaný svedkom mjr. JUDr. J. M. ako príslušníkom policajného zboru pod č. p. PPZ-NKA-OZ-1481/2021-PZ (zv. 1, č. l. 613 - 617), pričom tento obsahuje skutočnosti, ku ktorým by mal vypovedať ako svedok. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že vykonaním úradného záznamu príslušníka polície nie je možné obchádzať bezprostredný výsluch. Je pritom pravda, že na hlavnom pojednávaní 10. januára 2023 bol prečítaný výsluch svedka mjr. JUDr. J. M. (zv. 1, č. l. 404 - 415), avšak obsahom uvedeného výsluchu nie sú tvrdenia tvoriace predmetný úradný záznam.

Z postoja obžalovaného na hlavnom pojednávaní je možné vyvodiť, že nenamietal ani vykonanie výsluchu uvedeného svedka prečítaním zápisnice o jeho výsluchu a ani vykonanie úradného záznamu súdom, avšak postup súdu prvého stupňa, ktorým na jednej strane obchádzanie výsluchu pripustí a na druhej strane nepripustí listiny (zápisnice o výsluchu v inej trestnej veci) v nevyhnutnom rozsahu je nespravodlivý a vo vzájomnej diskrepancii.

Z uvedených dôvodov považuje za nevyhnutné zopakovať výsluch Ing. L. R. a podrobne objasniť jeho motiváciu svedčiť najskôr niekoľko mesiacov v jeho prospech a potom ho začať usvedčovať.

V rámci hlavného pojednávania boli zo zv. 4, č. l. 1099 - 1036 a č. l. 1179 - 1193 ako listinné dôkazy vykonané (i) znalecký posudok č. 58/2021, (ii) doplnenie znaleckého posudku č. 136/2021, obsahujúce vecný dôkaz v podobe image mobilného telefónu J. J. a (iii) tzv. „screenshoty“ komunikácie medzi osobami J. J. a Ing. L. R. v aplikácii THREEMA. Podľa úradného záznamu (zv. 4, č. l. 1179) Samosudca mimo hlavného pojednávania od vyšetrovateľa UIS, konajúceho v inej trestnej veci zistil, že existujúce vecné dôkazy tvoriace prílohu k znaleckým posudkom č. 58/2021 a č. 136/2021 obsahujú aj komunikáciu J. J. s Ing. L. R., pričom následne mal sám vytlačiť tzv. „screenshoty“, ktoré oboznámil čítaním podľa § 269 Trestného poriadku.

Uvedený postup súdu prvého stupňa považuje obžalovaný za rozporný so zákonom a neúplný, keďže takto vykonaný dôkaz neposkytuje komplexný obraz priebehu komunikácie, čo preukazuje okrem iného aj vykonaná listina na č. l. 1183, kde správa z 1. novembra 2020 v čase 22:49 hod. je v podstatnej časti zakrytá a neumožňuje zákonné vykonanie. Podporne poukázal na uznesenia senátu 2T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúce sa analogicky významu vykonania komunikácie z mobilného telefónu, vydané v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 12/2020 a sp. zn. 2 To 12/2023 a to samozrejme pri zohľadnení rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo 4. októbra 2024, C-548/21.

Zákonný a ucelený spôsob vykonania komunikácie medzi J. J. a Ing. L. R. z aplikácie THREEMA v sledovanom období, teda v mesiacoch október a november 2020, má význam tak pre obhajobu ako aj pre obžalobu.

Obžalovaný tiež namietal, že súd prvého stupňa na každom termíne hlavného pojednávania zisťoval, či je možné v záujme médií umožniť tzv. on-line (či priamy) prenos priebehu hlavného pojednávania, avšak napriek viacerým odročeniam v dôsledku ktorých uplynula medzi jednotlivými termínmi dlhšia doba (viac ako 2 mesiace), neprečítal nikdy (osobitne nie v termínoch 21. marca 2023, 27. októbra 2023, 20. februára 2024, 2. októbra 2024) podstatný obsah zápisnice o hlavnom pojednávaní, čo predstavuje rozpor s ustanovením § 277 ods. 5 Trestného poriadku.

V ďalšej časti obžalovaný namietal, že nie je zjavné na základe akých skutočností dospel samosudca v

napadnutom rozsudku k záveru, že na vierohodnosť svedeckej výpovede spolupracujúceho obvineného Ing. L. R. nemá vplyv a je to pochopiteľné, že v začiatkoch spolupráce nevyplýval na určité osoby, napríklad na H. F. a K. R. a vôbec sa nevysporiadal so skutočnosťou, že svedok Ing. L. R. počnúc 23. októbrom 2020, kedy začal spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní k osobe obžalovaného nielenže nevyplýval, ale viac ako 8 mesiacov, na priame otázky k osobe obžalovaného popieral poskytnutie úplatku v súvislosti s obstaraním veci všeobecného záujmu, teda či už v súvislosti s vecou tzv. „Y.“ alebo s preverovaním spol. V., s. r. o.

V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa k tejto situácii uvádza, že svedok Ing. L. R. svoje výpovede postupne dopĺňal, avšak z jeho vyjadrenia ani z dokazovania nevyplýva, že vypovedal rozporne. Sám Ing. L. R. pritom rozpor vo svojich výpovediach priznal, preto súd musí pri hodnotení jeho výpovede vychádzať z existencie rozporu.

V tomto kontexte obžalovaný namietal, že ak spolupracujúci obvinený v procesnom postavení svedka, a to niekoľko mesiacov potom čo už začal s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracovať a zaviazal sa objasňovať trestnú činnosť, po riadnom poučení vypovedá verziu, ktorá obžalovaného vyvíňa, tak musí byť s osobitným zreteľom hodnotená zmena jeho postoja a usvedčujúca výpoveď, pričom poukázal podporne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2025, sp. zn. 3 To 1/2023, ktorý vychádzajúc z viacerých rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva.

Spolupracujúci svedok Ing. L. R. už mal vypovedať nepravdivo, pričom uvedené konštatovanie je obsiahnuté v (zatiaľ neprávoplatnom) uznesení prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku z 15. apríla 2025, sp. zn. 20 Kv 334/24/1100-38,.

V oboch prípadoch totiž existuje jedna spoločná paralela, kedy spolupracujúci obvinený Ing. L. R. od začiatku spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní, v žiadnej výpovedi nespomenul informácie ohľadom Mgr. H. J., avšak začal o nich bez vysvetlenia prvý raz vypovedať až 29. júna 2021 v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-143/NKA-BA2-2020.

Obžalovaný zdôraznil, že vierohodnosť musí byť v každej trestnej veci vyhodnotená prísne individuálne, avšak na dokreslenie obrazu o vierohodnosti osoby, ktorá po viac ako ôsmich mesiacoch úplne zmení výpoveď proti jeho osobe, spôsobom z tzv. vyvíňujúcej na usvedčujúcu, sú predmetné dôkazy významné.

Obžalovaný v odvolaní tiež poukázal na to, že vo vyšetrovacom spise (zv. 1, č. l. 29 - 41) sa nachádza uznesenie Špeciálneho prokurátora JUDr. G. Z., LL.M., ktorým 28. októbra 2021, pod sp. zn. VII/3 Gv/106/21/1000-29 postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť proti obvineniu, pričom v ňom logicky hodnotí aj vierohodnosť spolupracujúceho obvineného Ing. L. R. a obsah jeho výpovede proti jeho osobe. Špeciálny prokurátor v aktuálnej trestnej veci rozhodol o jeho sťažnosti napriek skutočnosti, že počnúc dňom 22. októbrom 2020 dohadoval s orgánmi činnými v trestnom konaní spoluprácu Ing. L. R., radil sa s menovaným o obsahu jeho výpovedí a 4. novembra 2020 sa osobne zúčastnil jeho výsluchu, ktorý smeroval aj proti osobe obžalovaného. Z uvedeného hľadiska je preto logicky vylúčené, aby pri hodnotení obsahu jeho výpovede ku skutočnostiam, ktoré ešte advokát svojou činnosťou pomáhal štruktúrovať bol nestranný, v dôsledku čoho v jeho prípade vznikol pomer k veci a nevyhnutnosť vylúčenia jeho osoby z vykonávania úkonov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Pochybenie nebolo napravené ani Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky postupom podľa ustanovenia § 363 a nasl. Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 326 ods. 1, písm. b), 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), 322 ods. 1 Trestného poriadku odsudzujúci rozsudok samosudcu Špecializovaného trestného súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, nakoľko doplnenie konania môže viesť k iným skutkovým záverom.

Písomným podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 14. júla 2025 obžalovaný doplnil dôvody odvolania poukazujúc na aktuálny rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Sakkou proti Cypruskej republike. V kontexte tohto rozsudku obžalovaný poukázal na pochybenia zakladajúce porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko nemal možnosť efektívne vypočúť spolupracujúceho obvineného L. R. a spochybníť jeho

tvrdenia a vierohodnosť, nakoľko v obžalobe nebol riadne opísaný skutok kladený mu za vinu ale najmä súd prvého stupňa nepripustil ako listinné dôkazy zápisnice o jeho výsluchoch v procesnom postavení svedka z inej, samostatne, avšak pre ten istý skutok uvedenej trestnej veci. Súd prvého stupňa neskúmal podrobne dôvod, pre ktorý tento svedok začal spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a neskúmal ani skutočnosť že pôvodný právny zástupca svedka R. sa neskôr stal špeciálnym prokurátorom ktorého úrad pod jeho vedením dozoroval jeho aktuálnu trestnú vec a dokonca JUDr. G. Z. rozhodoval o jeho sťažnosti proti obvineniu. Namietal tiež, že súd prvého stupňa nevypočul príslušníkov polície a prokurátorov zainteresovaných na dohodách so svedkom R. a podal návrh na vypočutie svedkov JUDr. S. K., JUDr. H. Š., JUDr. G. Z., JUDr. H. P., JUDr. C. O. a Mgr. H. N.. V ďalšom vytkol súdu prvého stupňa, že neskúmal ďalšie dôkazy preukazujúce poskytovanie príslubu nezákonný výhod ako aj dôvody, pre ktoré malo dôjsť k neoficiálnym tzv. technickým výsluchom spolupracujúceho obvineného.

Písomným podaním doručeným 29. septembra 2025 doručil obžalovaný návrh na doplnenie dokazovania na verejnom zasadnutí s tým, že navrhol vykonať listinné dôkazy, a to

- e-mailová komunikáciu zabezpečenú z trestnej veci vedenej vyšetrovateľom PZ zaradeným na UIS pod ČVS: UIS-48/BOK-2021 medzi vyšetrovateľom mjr. JUDr. H. F. a právnym zástupcom Ing. L. R. JUDr. J. F. z 5. júla 2022;
- e-mailovú komunikáciu zabezpečenú z trestnej veci vedenej vyšetrovateľom PZ zaradeným na UIS pod ČVS: UIS-48/BOK-2021 medzi prokurátorom JUDr. H. Y. a právnym zástupcom L. R. JUDr. G. Z. z 27. októbra 2020;
- predvolanie Ing. L. R. na výsluch v postavení svedka 29. októbra 2020 a 30. októbra 2020 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. VII/3 Gv 147/20/1000 prokurátorom UŠP GP SR z 26. októbra 2020;
- plnomocenstvo na zastupovanie svedka Ing. L. R. v trestnej veci vedenej pod sp. zn. VII/3 Gv 147/20/1000 advokátmi JUDr. G. Z. a JUDr. J. F. z 29. januára 2020;
- zápisnica o pokračovaní výsluchu svedka Ing. L. R. v trestnej veci vedenej pod sp. zn. VII/3 Gv 147/20/1000 s poradovým číslom (-22) zo 4. novembra 2020;
- zápisnice o výsluchu svedka Ing. L. R. z trestnej veci ČVS: PPZ-339/NKA-BA2-2020 z 26. novembra 2020 a 25. februára 2021;
- zápisnicu o výsluchu svedka Ing. L. R. z trestnej veci ČVS: PPZ-80/NKA-BA2-2021 z 24. mája 2021;
- výpis preukazujúci pobyt Ing. L. R. na PPZ, NAKA, BA z 1. júna 2021;
- úradný záznam (zv. 1, č. 1. 3) sp. zn. PPZ-NKA-OBA-78/061/2021-PZ z 1. júna 2021;
- realizačný návrh na začatie trestného stíhania sp. zn. PPZ-NKA-OV-861-006/2021-PZ z 12. júla 2021;
- uznesenia vo veci sp. zn. PPZ-NKA-OV-861-006/2021-PZ;
- úradný záznam (zv. 1, č. 1. 7) sp. zn. PPZ-NKA-OV-861-005/2021-PZ z 12. júla 2021;
- prepisy zvukových záznamov zabezpečených z trestnej veci ČVS: UIS-171/OISZ-2021 z 26. mája 2021 a zo 7. júna 2021;
- výsluch svedkov Ing. L. R., kpt. JUDr. C. O., npor. Mgr. H. N., JUDr. S. K., PhD., JUDr. H. Š., JUDr. G. Z., LL.M. a JUDr. H. P..

Ďalej obžalovaný predložil ako listinné dôkazy otázku č. 1) položenú 25. júna 2025 zo strany Európskeho súdu pre ľudské práva vláde Slovenskej republiky vo veci Ž. proti Slovenskej republike č. 30483/22; uznesenie prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 11. septembra 2025, sp. zn. XX GPt 107/25/1000-14; úradné záznamy o stretnutí prokurátorov bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky so spolupracujúcim obvineným Ing. L. R. zo 7. decembra 2020, sp. zn. VII/4 Gn 242/20/1000, a z 12. apríla 2021, sp. zn. VII/3 Gv 147/20/1000-325.

Obžalovaný sa pridržiaval dôvodov svojho odvolania a navrhol, aby odvolací súd na verejnom zasadnutí v zmysle § 326 ods. 1, písm. b), §321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c); § 322 ods. 1 Trestného poriadku odsudzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a vec vrátil a nové prejednanie a rozhodnutie eventuálne obžalovaného postupom podľa § 322 ods. 3, § 285 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby. Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora obžalovaný navrhol, aby senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky postupom podľa § 319 Trestného poriadku predmetné odvolanie

ako nedôvodné zamietol.

Na verejnom zasadnutí o odvolaniach prokurátora a obžalovaného, zotrvali obaja a podaných odvolaniach. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, rovnako tak obžalovaný navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora ani odvolanie obžalovaného nie sú dôvodné.

Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo, podrobne a zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých vykonaných dôkazov a po ich následnom vyhodnotení ustálil skutkový stav a z toho vyplývajúcu právnu kvalifikáciu trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného Š. Ž. za vinného.

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov Špecializovaného trestného súdu neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu nemôže sama o sebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) platí, že Trestný poriadok nepriznáva žiadnemu dôkaznému prostriedku a z neho získaného výsledku - dôkazu - osobitný význam čo do samotnej dôkaznej sily. Uprednostňovanie niektorého druhu dôkazov by malo v zásade právne neudržateľné dôsledky pre zisťovanie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností.

Ako vyplýva z obsahu rozsiahlych odvolaní, obžalovaný popiera spáchanie skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu, predovšetkým spochybňujúc výpoveď svedka L. R., J. J., ako aj ďalšie vykonané dôkazy. Podstata jeho obhajoby je v tom, že nikomu žiadne finančné prostriedky neodovzdal a nejestvoval dôvod, pre ktorý by dával niekomu finančnú hotovosť. Nežiadal ani informácie a neexistoval dôvod, pre ktorý by mu hrozilo trestné stíhanie. Obžalovaný potvrdil, že svedka L. R. pozná a tiež potvrdil, že mu dával darčeky, keď bola na to príležitosť, stretával sa s ním v bare M. Z.e v L., rovnako bol v R. spomínanom penzióne v D., aj v F..

Súd prvého stupňa správne a logicky vyhodnotil, posúdil a vysvetlil, prečo výpoveď svedka L. R. považoval za usvedčujúcu, v kontexte s výpoveďami J. J. a ostatných vykonaných dôkazov, pričom z dôkaznej situácie vyplynuli tieto podstatné skutočnosti, a to, že

- obžalovaný odovzdával L. R., ktorý zastával pozíciu riaditeľa Národnej jednotky finančnej polície NAKA PPZ - rôzne plnenia v rôznej výške;
- odovzdal L. R. v období od 2016 do 2020 najmenej 3.000 eur, maximálne 15.000 eur;
- koncom roku 2018 opakovane 10.000 eur;
- v presne nezistenom čase v rokoch 2017 až 2018 celkovo minimálne 50.000 Eur

Ani najvyšší súd nemal pochybnosti, že obžalovaný konal tak preto, aby nebol trestne stíhaný v kauze „Y.“, aby mal zabezpečené informácie o trestných konaniach, ktoré sa týkali jemu blízkych osôb a obchodných spoločností a vo všeobecnosti, aby si zlepšoval svoje postavenie vo veciach, v ktorých konali príslušníci NAKA, čo mu práve svedok L. R. umožňoval.

Najvyšší súd v zhode so Špecializovaným trestným súdom konštatuje, že tvrdenia obžalovaného v podanom odvolaní nevyvracajú skutočnosť, že trestný čin spáchal tak, ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu.

Súd prvého stupňa správne a v súlade so zákonom vyhodnotil dôkazy nielen jednotlivo ale i v súhrne. Práve hodnotenie dôležitých dôkazov, vrátane výsluchov svedkov v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi vo vzájomných súvislostiach potvrdilo opodstatnenosť obžaloby, predostrelo a vysvetlilo čo, kde a ako bolo obžalovaným spáchané.

K podstatným a dôležitým obhajobným argumentom, ktoré obžalovaný zopakoval aj v odvolaní, sa zrozumiteľným, jasným a vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril už súd prvého stupňa (str. 35 - 41), a preto odvolací súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu, z ktorého závermi sa najvyšší súd plne stotožnil a len stručne dodáva, že s ohľadom na existujúcu dôkaznú situáciu nepovažoval návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania zabezpečením si spisov z iných konaní v iných trestných veciach, aby sa tak oboznámil s výpoveďami svedka L. R. práve v týchto iných veciach za náležitý a nevyhnutný nielen preto, že neexistuje žiadna zákonná, procesná možnosť „konfrontovať“ výpoveď svedka v tejto veci s jeho výpoveďou v iných veciach, ale hlavne preto, že tvrdenie tohto svedka v predmetnej veci považuje za vierohodné a pravdivé.

Svedok L. R. vypovedal ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní, opísal vzájomný vzťah s obžalovaným a vysvetlil, ako dostával peniaze od obžalovaného a najmä za akú činnosť. Opísal, ako a komu dával peniaze. Je pravda, že v niektorých detailoch si svedok nebol istý a sám priznal, že niektoré veci si už dobre nepamätá a tiež je pravda, že vyjadrenia svedka nie sú pre obžalovaného príliš priaznivé pri konštrukcii obhajoby akú zvolil, ale najvyšší súd nemá ani ten najmenší dôvod neveriť tvrdeniam tohto svedka, ktorého vyjadrenia považuje nielen za úprimné ale aj pravdivé. Z priebehu konania neboli detekované žiadne snahy svedka L. R. za každú cenu usvedčiť obžalovaného.

Špecializovaný trestný súd sa náležite vysporiadal s osobou svedka L. R. a taktiež podrobne a presvedčivo vysvetlil, prečo pokladal túto výpoveď za pravdivú. Aj najvyšší súd je toho názoru, že vo vykonaných dôkazoch, nie sú žiadne zásadné rozpory. Ak vo výpovediach prišlo k niektorým rozdielom, tieto len potvrdzujú ich autentickosť a sú spôsobené plynutím času a individuálnymi pamäťovými schopnosťami svedkov, pričom sa nejedná o rozdiely zásadné a podstatné. Uvedené platí ako vo vzťahu k výpovedi svedka L. R., tak aj k spochybňovanej výpovedi svedka J. J..

Veľkú časť odvolacích námietok tvorí spochybňovanie svedka R. aj vo vzťahu k jeho statusu ako spolupracujúceho obvineného. Najvyšší súd k uvedenému považuje za potrebné uviesť, že len samotná skutočnosť, že ide o výpoveď osoby s uvedeným statusom (teda presnejšie osoby podozrivej z účasti na trestnej činnosti, vo vzťahu ku ktorej vypovedá, alebo z inej trestnej činnosti), ktorá za poskytnutie svojej výpovede získa, resp. má sľúbené od štátu určité výhody, túto z okruhu použiteľných dôkazov

nijako nediskvalifikuje (t. j. ide o zákonný dôkaz). Treba pritom podotknúť, že vo všeobecnosti otázka posúdenia zákonnosti či prípustnosti toho ktorého dôkazu je v zásade vždy plne v rukách vnútroštátnych súdov. Európsky súd pre ľudské práva potom (na poli článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) v podstate „iba“ skúma, či konanie ako celok, vrátane spôsobu vykonávania dôkazov, bolo spravodlivé, keď známa je aj jeho téza, že samotná dielčia nezákonnosť nemusí nevyhnutne znamenať nespravodlivosť konania ako celku.

Výpoveď tzv. kajúcnika je teda zákonným dôkazom, ktorý podlieha voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonom súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený.

Z judikatúry najvyššieho súdu, v tejto súvislosti taktiež napr. z rozhodnutí z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014, , z 22. augusta 2018, sp. zn. 1 TdoV 4/2018, zo 7. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 7/2017, , vyplýva, že v zásade neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi.

Z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva možno tiež vyvodiť, že použitie výpovede osoby, ktorá výmenou za ňu získa beztrestnosť vo vlastnej veci, nižší trest alebo iné výhody, samo osebe nie je postačujúce na to, aby bolo konanie považované za nespravodlivé, ale je potrebné vždy zvažovať konkrétne okolnosti každého prípadu. Osobitne dôležité sú v tomto smere také faktory, ako dôkazná hodnota/váha výpovede, či procesné záruky a práva obhajoby. Inak povedané, významné je to, či bol v rámci trestného konania uplatnený postup umožňujúci preskúmať spoľahlivosť výpovede dotknutej osoby a či obhajoba dostala dostatočnú príležitosť predmetnú výpoveď spochybníť s tým, že jej prípadné námietky musia vnútroštátne súdy zohľadniť.

Ako už bolo uvedené vyššie, ide o zákonný (použiteľný) dôkaz, avšak s tým špecifikom (prihliadajúc o. i. na závery Európskeho súdu pre ľudské práva), že je potrebné veľmi obozretne (podstatne dôslednejšie ako v prípade iných dôkazov vzhľadom na zvýšené riziko účelovosti) pristupovať k posúdeniu jeho hodnovernosti, a to predovšetkým tak s prihliadnutím na možné ovplyvnenie (mieru ovplyvnenia) osobných motivácií dotknutej osoby vypovedať tak, ako vypovedá, ako aj vzhľadom na iné vo veci vykonané dôkazy (a súladnosť s nimi). Zmieňované dôsledné posudzovanie, overovanie a preverovanie je potom obzvlášť dôležité, ak ide v predmetnom prípade o jediný priamy alebo rozhodujúci dôkaz vo veci.

Čo sa týka motivácie osoby spolupracovať na odhalení (závažnej) trestnej činnosti a/alebo na zistení a usvedčení ich páchatel'ov, tu je konkrétne potrebné sa snažiť preveriť, či výpoveď dotknutej osoby nie je (celkovo alebo v časti) nepravdivá s cieľom napr. získať čo najväčšie „benefity“ pre seba, resp. dostať seba do „lepšieho svetla“, pokiaľ ide o účasť na stíhanej trestnej činnosti (možnosť prenesenia či rozloženia svojej viny na iné osoby), príp. či nie je učená z osobnej pomsty. Predmetné preverovanie zahŕňa potom aj prihliadnutie na zvolený procesný postup voči dotknutému, a teda jemu poskytnuté či sľúbené výhody v jeho vlastnej trestnej veci (veciach), ktorá môže byť napokon aj iná od tej, v ktorej poskytuje usvedčujúcu výpoveď. Ak nie sú zmieňované výhody súdu v čase rozhodnutia známe, musí tento pri posudzovaní vierohodnosti výpovede kajúcnika „počítat“ s tou najpriaznivejšou do úvahy v zmysle zákona prichádzajúcou možnosťou „odmeny“.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre (napr. rozsudky vo veciach Erdem proti Nemecku z 9. decembra 1999, č. 38321/99, Mambro a Fioravanti proti Taliansku z 9. septembra 1998, č. 33995/96, Habran a Dalem proti Belgicku zo 17. januára 2017, č. 43000/11 a 49380/11,) pripúšťa možnosť výpovede spolupracujúceho svedka ako vo významnej miere usvedčujúceho dôkazu, ale

obligatórnu povinnosťou v týchto prípadoch je vykonanie takéhoto dôkazu v kontradiktórnom konaní. V tomto smere je potrebné predovšetkým skúmať použitie tzv. vyvažujúcich opatrení, ktorými sú zabezpečenie možnosti obhajobe klásť spolupracujúcemu obvinenému otázky; nutnosť podpory jeho výpovede aj prostredníctvom iných dôkazov; zváženie rizika prípadnej tendenčnosti výpovede takéhoto svedka priamo samotným súdmi (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2023, III. ÚS 343/2022).

Uvedené vyvažujúce opatrenia rozobral Európsky súd pre ľudské práva aj v rozsudku vo veci Xenofontos a ďalší proti Cypru (rozsudok z 25. októbra 2022, č. 68725/16, 74339/16 a 74359/16), v ktorom sumarizoval faktory, ktoré pri hodnotení vplyvu výpovede spolupracujúceho svedka na spravodlivosť konania zohľadňuje. Konkrétne poukázal na tieto aspekty:

- obhajoba poznala totožnosť svedka;
- obhajoba vedela o existencii dohody s obžalobou;
- vnútroštátny súd preskúmal dohodu;
- vnútroštátny súd venoval pozornosť všetkým možným výhodám, ktoré svedok získal;
- dohoda bola preskúmaná na súdnom konaní;
- obhajoba mala možnosť svedka preveriť;
- vnútroštátny súd si bol vedomý úskali spoliehania sa na výpoveď spolupáchateľa;
- vnútroštátny súd pristupoval k výpovedi opatrne;
- vnútroštátny súd podrobne vysvetlil, prečo uveril svedkovi;
- existovali neporušené potvrdzujúce dôkazy.

Vo vzťahu k posudzovanej veci je potrebné konštatovať, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že svedok L. R. začal vypovedať ohľadne situácie v zložkách PZ od konca roku 2020. V predmetnej veci vypovedal v predmetnej veci v prípravnom konaní 23. marca 2021. Špecializovaný trestný súd veľmi správne posúdil, že z nahrávky, ktorá bola prehratá na hlavnom pojednávaní vyplýva, že R. chcel vypovedať, avšak súčasne nechcel ohroziť osoby, na ktorých mu záleží, pričom však jeho postoj sa v čase menil. Keď sa však svedok rozhodol vypovedať, opisoval rozhodné skutočnosti konzistentne a v podstatných rysoch rovnako. O podmieňnom zastavení jeho trestného stíhania rozhodol prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením z 24. novembra 2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. decembra 2022. Zo spisu teda nevyplýva, že by svedok vypovedal v dôsledku vopred prisľúbených výhod. Naopak, k relevantným skutočnostiam sa vyjadril z vlastnej vôle, ešte pred rozhodnutím o podmieňnom zastavení trestného stíhania. V daných súvislostiach tak nemožno hovoriť o motivácii či povinnosti podieľať sa na objasňovaní trestnej činnosti obžalovaného.

Zároveň je potrebné zdôrazniť, že obhajoba poznala totožnosť tohto svedka, ako aj totožnosť všetkých svedkov a mala informácie o podmieňnom zastavení jeho trestného stíhania, rovnako tak o ďalších benefitoch, ktoré mu boli poskytnuté. Z hľadiska zabezpečenia obhajobných práv dáva najvyšší súd do pozornosti i to, že obhajoba mala možnosť obsah výpovede tohto svedka v priebehu konania spochybníť. Obhajobe bolo umožnené vykonať výsluch dotknutého svedka na hlavnom pojednávaní, na ktorom mala možnosť klásť mu (doplňujúce) otázky, napadnúť jeho tvrdenia a tiež mala možnosť vyjadriť sa k jeho výpovedi.

Je teda zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Tak, ako to vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ale napokon aj z relevantných ustanovení Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu.

Úlohou súdu je napokon posúdiť, či svedkom poskytnutá výpoveď nebola motivovaná len snahou o

dosiahnutie benefitov v rámci trestného konania, čo vo svojich dôsledkoch znamená nevyhnutne posúdenie jej pravdivosti aj prostredníctvom iných podporných dôkazov. Je nevyhnutné zdôrazniť, že z odôvodnenia prvostupňového súdu vyplýva, že tento sa dostatočne zaoberal otázkou posúdenia hodnovernosti svedka Ing. L. R. a tiež vyhodnocovaním pravdivosti jeho jednotlivých tvrdení. Na tomto mieste najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v časti zachytávajúcej úvahy súvisiace s hodnotením hodnovernosti výpovede svedka (str. 35 - 38 rozsudku).

Zohľadniac okolnosti posudzovanej veci a prihliadajúc na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky i Európskeho súdu pre ľudské práva sú kľúčové závery, že (i) obhajoba poznala totožnosť svedka; (ii) ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu, tento svedok od počiatku vypovedal bez podstatných rozporov, pričom jeho výpoveď, pokiaľ ide o priebeh a ďalšie okolnosti jednotlivých skutkov, potvrdzujú aj ďalšie dôkazy; (iii) obhajoba mala možnosť obsah výpovede tohto svedka v priebehu konania spochybniť, keďže jej bolo umožnené vykonať jeho výsluch, mala možnosť klásť mu (doplňujúce) otázky, napadnúť jeho tvrdenia a tiež mala možnosť vyjadriť sa k jeho výpovedi.

Prvostupňový súd sa týmto kľúčovým okolnostiam dostatočne venoval. Súď presvedčivo objasnil priebeh skutku a dostatočne zhodnotil aj ďalšie dôkazy. Inak povedané, potrebnú mieru istoty o spáchaní skutku, ktorý bol predmetom obžaloby v tejto veci, súď nenadobudol iba zo svedeckej výpovede menovaného svedka, ale aj na základe ďalších zhromaždených dôkazov (napr. výsluch svedka J., nahrávka vyhotovená svedkami F. a Š., listinné dôkazy), ktoré pravdivosť výpovedí tohto svedka potvrdili.

Výkonaným dokazovaním najvyšší súd rovnako ako Špecializovaný trestný súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný v súvislosti s obstaraním vecí všeobecného záujmu poskytol čiastočne priamo a čiastočne cez sprostredkovateľa úplatok a taký čin spáchal voči verejnému činiteľovi, čím naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného v čase rozhodovania súdu.

V podanom odvolaní a na verejnom zasadnutí v podstate obžalovaný navrhol aj vykonanie ďalších dôkazov. Najvyšší súd dospel k jednoznačnému záveru, že (napriek nesúhlasu obhajoby) navrhované dôkazy prekračovali rámec potrebného a v zásade všetky okolnosti boli zistené inými, už skôr navrhnutými a tiež vykonanými dôkazmi. Čo sa týka dôkazov navrhnutých obžalovaným, ktoré Špecializovaný trestný súd odmietol vykonať, každému bola súdom prvého stupňa venovaná náležitá pozornosť a plne v súlade so zákonom daná odpoveď. Navyše ich odmietnutie súď podrobne odôvodnil.

Pre úplnosť je ešte potrebné zdôrazniť, že pokiaľ obžalovaný a obhajoba napádali obsah výpovedí svedka L. R., tento pred súdom vypovedal spontánne a na otázky strán jasne a presvedčivým spôsobom. Obdobné platí aj vo vzťahu k svedkovi J. J.. Mimo iného sa v rámci svojich výpovedí aj sami usvedčovali zo spáchanej trestnej činnosti. Ani najvyšší súd nemal dôvod neveriť ich svedectvám.

Rovnako nemožno súhlasiť s názorom obžalovaného, že skutok je neurčitý a nesprávne naformulovaný. Vzhľadom na charakter skutku, keď mali byť úplatky poskytované počas dlhšieho časového obdobia a pamäťových „limitácií“ svedkov, ktorí boli účastníkmi podobných konaní aj v iných veciach sa odvolaciemu súdu javí vymedzenie jednotlivých skutku za dostatočné.

Na ďalšiu prevažnú časť námietok, následne formulovaných aj ako odvolacie, dostal obžalovaný odpoveď už zo strany súdu prvého stupňa a odvolací súd sa s touto argumentáciou stotožňuje a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Pri úvahách o výške trestu vychádzal odvolací súd predovšetkým z ustanovenia § 33a Trestného zákona, ktorý súdu ukladá, aby boli sankcie ukladané s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery, a aby bolo dbané aj na to, aby uložené sankcie viedli k odňatiu výnosov z trestnej činnosti. Rešpektoval aj úpravu v tom smere, že tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citel'ne, nesmie byť páchatel'ovi uložená

sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchateľovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Zároveň podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona odvolací súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

V zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona bolo prihliadnuté aj na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností.

Z odpisu z registra trestov vyplynulo, že obžalovaný nemá záznam v registri trestov a preto bola u neho zistená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, keďže možno uviesť, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Príťažujúca okolnosť u neho zistená nebola.

Po zhodnotení vyššie uvedených okolností odvolací súd individualizoval trest ako trest peňažný, pričom trest uložený vo výmere súdom prvého stupňa považoval za správny a zákonný, ako aj dostatočný z hľadiska potrieb individuálnej aj generálnej prevencie.

Pri tejto úvahe potom dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, nakoľko trest uložený súdom prvého stupňa je dostatočný.

Na záver považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že pokiaľ obžalovaný namieta zaujatosť JUDr. G. Z. je zrejmé, že súd o tejto zaujatosti nerozhoduje, nakoľko v súlade s § 32 Trestného poriadku o oznámenej zaujatosti prokurátora rozhodne bezprostredne nadriadený prokurátor a o námietke vznesenej stranou rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú.

Obžalovaný v sťažnosti namieta, že súd prvého stupňa neoboznámil podstatný priebeh hlavného pojednávania, keď hlavné pojednávanie odročoval. K tomu je potrebné uviesť, že zákon v ustanovení § 277 ods. 5 Trestného poriadku výslovne ustanovuje, že ak od odročenia hlavného pojednávania uplynula dlhšia doba, predseda senátu prečíta podstatný obsah zápisnice o hlavnom pojednávaní. Zákon však neurčuje, čo sa považuje za dlhšiu dobu a túto musí posudzovať predseda senátu v každom jednotlivom prípade z toho pohľadu, či napriek uplynutiu daného časového obdobia si senát reálne pamätá predošlé konanie na hlavnom pojednávaní a je schopný na jeho podklade o veci konať a rozhodovať. V danom prípade vec prejednával samosudca, pričom nemožno konštatovať, že doba, ktorá uplynula medzi jednotlivými hlavnými pojednávaniami by bola taká, aby bolo nutné čítať obsahy zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Toto sú podstatné dôvody, ktoré viedli odvolací súd k záveru, že napriek rozsiahlym odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré smerovali najmä k spochybneniu dôkazov, odvolací súd nevzhliadol ani v jednej z týchto námietok dôvody spôsobilosť zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa a preto odvolania odvolateľov ako nedôvodné zamietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.